XV. évfolyam 28. szám. Ára: 1 forint 1959. július 9.



Szür-Szabó József rajza

BALATONI VÍKEND – Mit szól hozzá, Lilike, milyen jól megyünk kerék nélkül is!

Naplemente előtt...



– Hajlandó vagyok férjhez menni magához, tanár úr!
– Boldoggá tesz, Lenocska, de előbb segítsen felkelni...

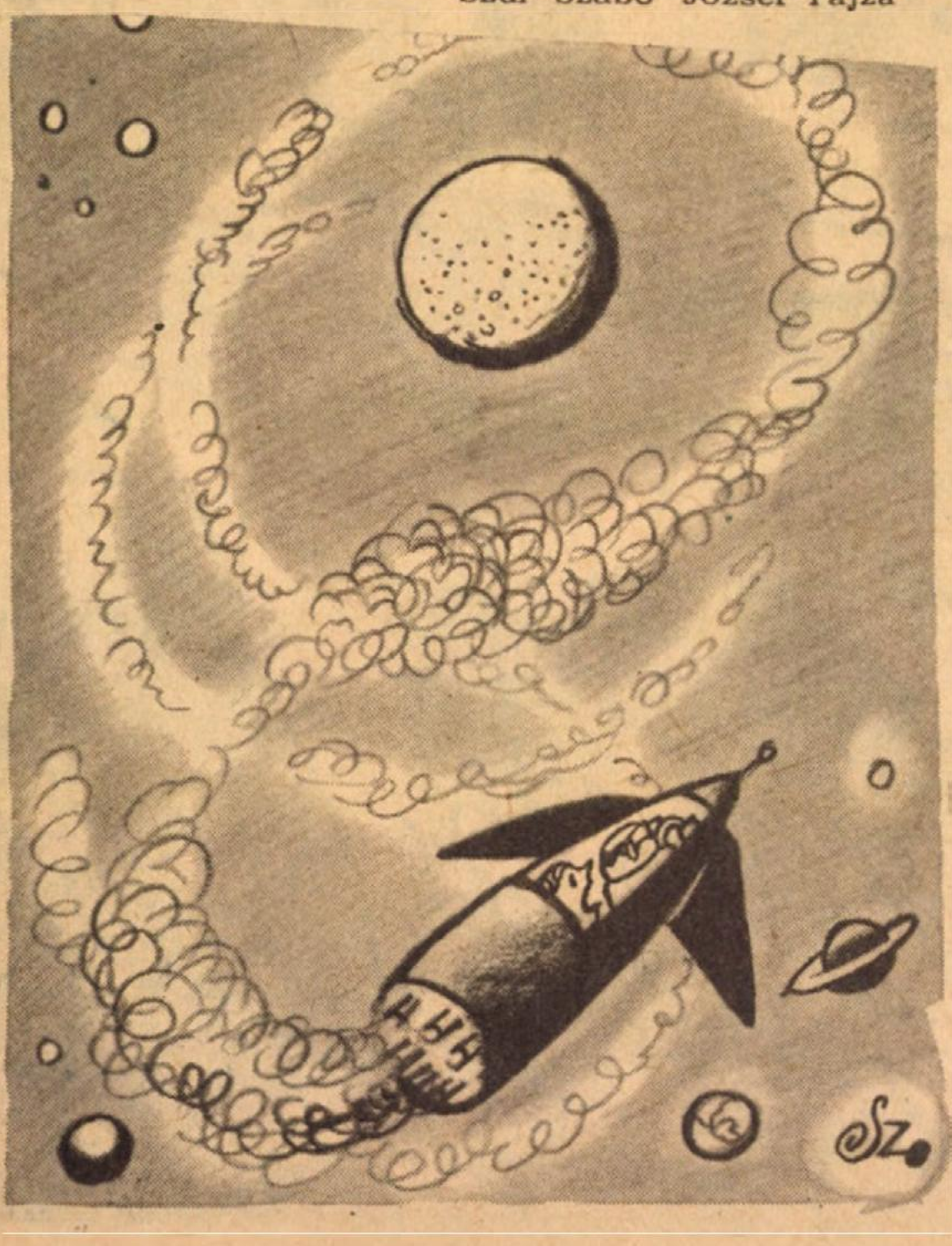
(A moszkvai. Krokodilból)

Ami sok, az sok!



A jövő században

Szűr Szabó József rajza



– Mit keringsz folyton a Vénusz körül? Van ott valakid?

Slawomir Mrozek

Tanmese a csodálatos menekülésről

Hogy szíveteket még jobban megörvendeztessem, kedves testvéreim, ma egy olyan igaz történetet mondok el nektek, ami mindennél jobban bizonyítja, hogy az Úr, az ő kiszámíthatatlan útjain miként vezet el bennünket az üdvösséghez.

A második világháború előtt élt a városunkban, Hamburgban egy ember, bizonyos Erich Kraus. Felesége és négy gyermeke volt. Környezete, barátai azonban nem a legjobb hatást gyakorolták rá és Erich kételkedni kezdett az isteni parancsok értelmében és igazságosságában. Ahelyett, hogy engedelmesen és alázatosan elfogadta volna az Úr kívánalmait, a pacifista szerepében tetszelgett.

Ebben az időben — 1939-et írtunk — mozgósítottak. Erich nem titkolta elégedetlenségét. Fennhangon adott kifejezést bosszúságának és erősítgette, hogy lakhelyét pedig nem hagyja el. Lázadozott a földi hatalmasságok rendeletei ellen, megérezvén bennük jövendő sorsának minden nyomorúságát, de kételkedett az Úristen akaratának helyességében is, mert hiszen az ő akarata nélkül semmi sem történik ezen a világon.

Így hát besoroztatván a gyalogságba, átkozva és panaszolva sorsát, megindult a hadsereggel.

Kezdetben Lengyelországban állomásozott. De a menetelés minden napja távolabb vitte szülővárosától, Hamburgtól. Alkatilag gyenge teste nehezen viselte az utazás fáradalmait és hangoztatta, hogy a háború az oka minden szerencsétlenségének, mintha a háború nem is az Isten akarata szerint való lett volna. S így lázadozván az Úr akarata ellen, mindinkább távolodott Kelet felé.

Amikor elérte a Kaukázust, elkeseredése a tetőponthoz érkezett. „Verflucht! — fakadt ki. — Mi közöm van nekem ehhez az egészhez? Mit nem adnék érte, ha most az én jó városomban, Hamburgban lehetnék. Csak azt nem értem, hogy ez a koszos háború hogy tudott ennyire behúzni a csőbe."

Így beszélt ez idő tájt Erich Kraus, mint ahogy még sok kis emberke, lázadozván sorsuk ellen, amit rájuk mért az Isten.

És akkor aztán egy napon, minden kétséget kizáróan kiderült, hogy az Úr, az ő végtelen jóságában, miért tette ki Erichet a nagy megpróbáltatásnak.

Erich ugyanis levelet kapott Hamburgból, melyből megtudta, hogy egy éjszaka a házban, ahol családja lakott, egy bomba terhétől átszakadt a mennyezet és maga alá temette feleségét és négy gyermekét.

Elolvasván a levelet, Erich térdre ereszkedett és az ég felé tárva karjait, emigyen kiáltott fel:

„Köszönöm, ó, Istenem, most már tudom, miért teremtetted meg a Wehrmachtot és ezt az egész háborút, tudom, hogy mi célból vezéreltél mind távolabb és távolabb Hamburgtól, ügyet sem vetve vádaskodásaimra. Azért tetted, hogy megmentsed az életemet. Hogy ne pusztuljak el a mennyezet súlya alatt, valamennyi bűnömmel egyetemben. És én, a méltatlan, átkoztam a te akaratodat. Könyörgöm bocsánatodért, ó, Uram."

Erich Kraus visszatért Hamburgba. De azóta mintha kicserélték volna. Most már nem háborog a hatóságok ellen és ígéretet tett, hogy mindig a keresztény demokratákra fog szavazni. Már nem pacifista, mert szüntelen emlékezik csodálatos megmenekülésére. Újra megnősült és nemrégen látott napvilágot negyedik gyereke. Mindennap, a reggelinél feltekint a mennyezetre és így szól:

„Gyermekeim, jól jegyezzétek meg, ha szükség lesz rá, nyomban, hogy Adenauer kancellár elrendeli az általános mozgósítást, atyátok az elsők között lesz, aki elindul a frontra."

És nem engedi meg, hogy előtte akár egyetlen rossz szóval is illessék a Wehrmachtot.

És ti, vajon ti, kedves testvéreim?

(Lengyelből fordította: **Ungvári Jenő**)



Pipacs

Beharsogja az egész tájat
a színével, hogy mije van!
Verje le szárnyairól érte
egymást — boldog, boldogtalan!

Nincs ugyanis méze egy csepp se,
harsonás szirmai mögött!
S ha szét is néz egy-egy méh benne,
nagy káromkodva — eldönög!

Csordás Nagy Dezső



MÉGIS ruha teszi az embert...

Nyugaton sok változatos történetet hallani magyar disszidensek kalandjairól. Kiválasztottam közülük egyet és tovább adom, mert kitűnő kollégám, aki elmesélte, azt is hozzátette: mély értelem rejtőzik benne, az emberi balsors olyan mesteri játéka, amelyről érdemes egy pillanatig elgondolkozni.

A vidám műfaj tehetséges művésze 1956 novemberében nekivágott Hegyeshalomnak. Miért ment ki? Ő maga azóta is töri rajta a fejét. Egyike volt a legkedveltebb színészeknek, sokat keresett, jól élt és amikor két szenvedélyéről, az italról és a kártyáról lemondott, tekintélyes summákat helyezett el a takarékban.

Künn csalódott a nyugati színigazgatókban, de azok is csalódtak benne. Különleges pesti humorát nem élvezte az idegen közönség és ő csakhamar szerződés nélkül maradt. Nem szívesen használom a „lejtő" szót, amely annyira beleillik a helyzetbe, ezért csupán azt mesélem el valóban illő részvéttel, hogy művészünknek elfogyott a pénze, eladogatta a holmiját, lerongyolódott, nélkülözött, és ami kis pénzt összepumpolt — elitta.

Józan pillanataiban elhatározta, hogy hazatér, de nem merte megkockáztatni, mert egy másik magyar disszidenstől azt hallotta, hogy Budapesten új törvényt hoztak: azt a színészt, aki elfelejti a végszót, a villamos-székbe ültetik, már fel is szerelték az alkotmányt a hatos villamos pótkocsijára.

Élete válságos napjaiban találkozott a Hollywoodban élő magyar művésszel, aki látogatóba jött a német városba. Amikor a híres pályatársnak elmesélte keserű tragédiáját, az mélységesen meghatódott. Elhatározta, hogy pénzt ad, de aztán legyűrte magában a szánalom gyarló érzését. Nem alázta meg dollárokkal a kollégát, többet kívánt nyújtani hitvány pénznél. Protekciót. Beajánlja egyik német kollégájánál, aki éppen egy nagyszemélyzetű film rendezésére készült.

Csoda történt. Néhány nap múlva sürgöny érkezett a színész nyomortanyájára: azonnal jelentkezzék a német rendezőnél.

Hősünk ájult izgalommal fogadta a nagy esélyt. De aztán benézett a tükörbe és szertefoszlottak az álmai. Szánalmas, toprongyos alak bámult rá vissza. Ez volna ő, a pesti Romeo? Ez volt. Így nem is engedik a rendező elé!

De nem hagyta nagát. Minden energiáját összeszedte és kolduló körútra indult. A nagy bemutatkozásra egyik barátjától inget kapott, a másiktól kölcsön-ruhát.



Cipőt is szerzett, nyakkendőt, hófehér zsebkendőt a szivarzsebbe. Némi készpénz is lehullott. Megnyiratkozott, borotválkozott. Manikür, kölni.

Legendás pesti eleganciájára emlékeztetett, amikor a jól öltözködő ember magabiztonságával belépett a nagy rendező szentélyébe. A fogadtatás rövid volt és fagyos. A mester végigmustrálta, néhány rideg szót intézett hozzá és így búcsúzott:

— Majd értesítjük.

A színész kitámolygott. Mint szakember, jól tudta, mit jelent az, amikor az embert „majd értesítik". Várt, reménykedett, aztán egy szép napon azt olvasta, hogy más kapta meg a szóban forgó szerepet.

Elpanaszolta a dolgot nagy pártfogójának. A hollywoodi művész annyira megilletődött, hogy majdnem a zsebébe nyúlt, de ismét erőt vett magán és megelégedett annyival, hogy felelősségre vonta a rendezőt.

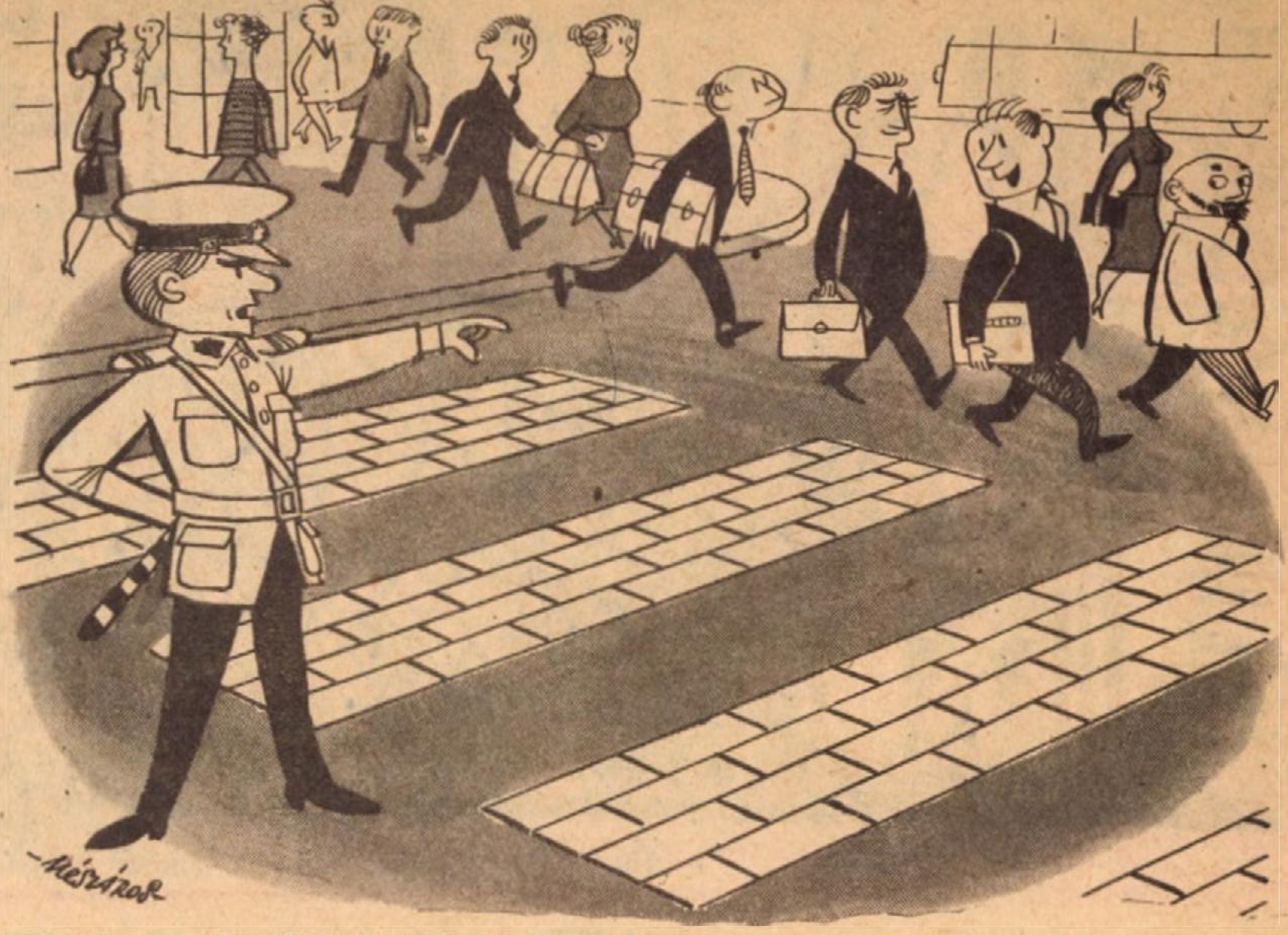
A rendező csak halványan emlékezett az esetre, de aztán minden eszébe jutott és élénken magyarázta:

— Most már tudom! Kérlek, te azt mondtad nekem, hogy ez a honfitársad nagyon alkalmas a toprongyos csavargó figurájára. Erre beállított hozzám egy kikent-kifent, nyalka jampec. — hát természetes, hogy nem tudtam szerződtetni.

Stella Adorján

Pedáns járókelők

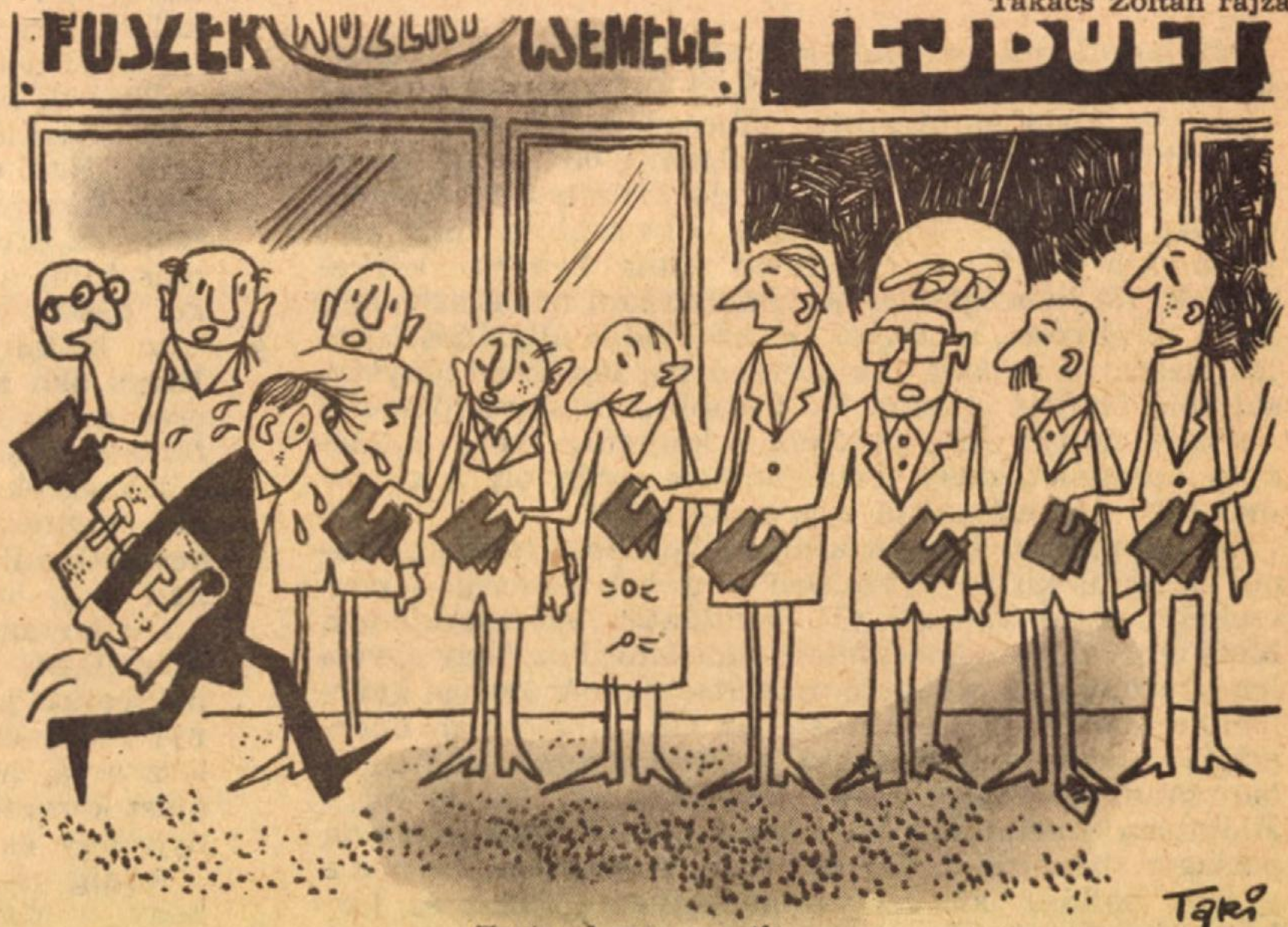
Mészáros András rajza



— Miért nem a kijelölt helyen mennek át?
— Mert az olyan szép fehér, hogy nem akarjuk bepiszkítani...

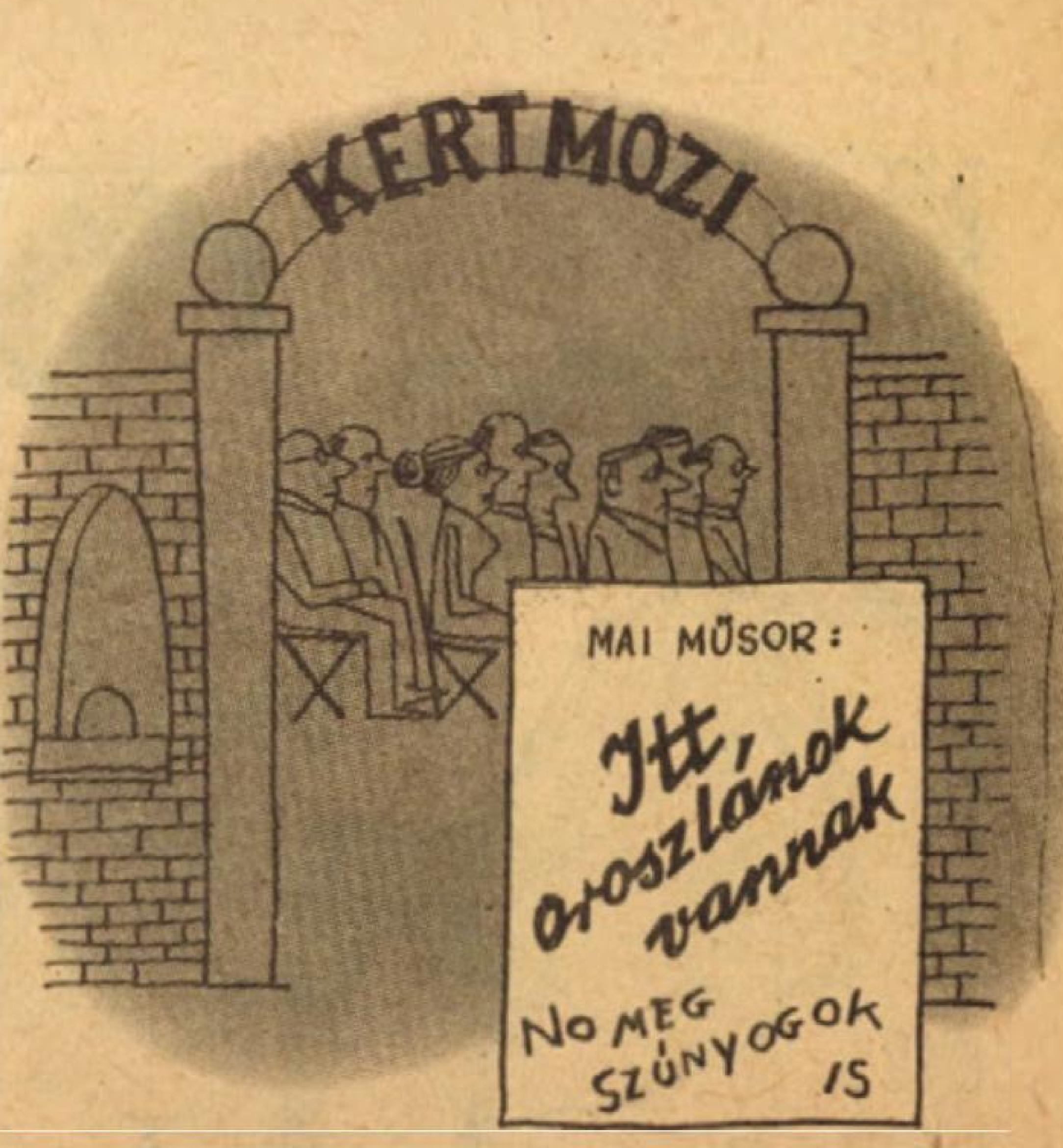
Ha ez így megy tovább...

Takács Zoltán rajza



— Totót, lottót tessék...

Pesti kis állatkert



Öltöző a szabadtéri színpadon

Szűr-Szabó József rajza



– Aha! Úgy látszik, ma az ember tragédiáját adják...

LEVÉL egy csodagyerekről

Kedves Asszonyom!

Múlhatatlanul emlékezetemben élnek azok a dicső jelzők, melyek sohasem fogytak ki Önből, amikor tizenegy éves kislányáról annyi lelkesedéssel beszélt. Legmélyebb tiszteletem az Öné, Asszonyom, hogy anyai minőségében mindent elkövet és kislánya tehetségére a világ figyelmét felhívja. Ha a rosszhiszeműség legparányibb csírája is fellelhető volna bennem, kérkedésnek, sőt hencegésnek is mondhatnám anyai szívének azt a törekvését, amellyel Ön az ötödik általános iskolás kislányát minden tekintetben hasonló korú lánytársai fölé óhajtja emelni. De inkább a dicsérendő szülői ambíció hajtja Önt, mintsem a kérkedés vagy a fölényes szemlélet, mely történelmünk során oly sok mamát tett már elfogulttá gyermeke iránt.

Ön nem győzte hangoztatni, milyen könnyedséggel tanul zseniális kislánya, amiben — el kell ismerni — nem csekély része van az Ön bámulatos akaraterejének. Mert Ön valóban emberfeletti áldozatot hoz, hogy egyetlen gyermeke az alapvető műveltséget már zsenge gyermekkorában megszerezhesse. Az Ön lankadatlan energiájával volt csak elérhető, hogy a gyerek különórában tanul még egy idegen nyelvet, mert az Ön megállapítása szerint kitűnő a nyelvérzéke és kár volna parlagon hevertetni. De ugyebár, Asszonyom, remek a gyerek hallása is? Vegyen hát zongoraórákat és járjon külön énekre is — sugallja az Ön anyai szíve —, mert fejleszteni kell a gyerek csodálatos szopránját, melyet én magam is meghallgattam, mikor az Ön kifejezett kívánságára kislánya elénekelte Iluska dalát a János vitézből. Az Ön anyai gondosságát semmi sem bizonyítja jobban, mint a balettiskola, ahová a kislányt heti két órára az egész iskolai évre beíratta, mert az anyai szív még arra is gondol, hogy a gyerek kellő sikkel tudjon mozogni az életben.

Annyira el volt Ön foglalva a gyerek sokoldalú nevelésével, hogy nem maradt ideje évközben az iskolában érdeklődni kislányának tanulmányi előmenetele iránt. Nem csodálkozom megdöbbenésén, amikor az évvégi bizonyítványosztásnál azt kellett tapasztalnia, hogy az értesítő könyvecske csak úgy hemzseg a hármasoktól, ami Önnek azóta is mérhetetlen keserűséget okoz. Ön most tanácstalanul áll és megrendült a hite kislányának eddig agyondicsért tehetségében. Nincs oka a bánatra, Asszonyom! A gyerek okos, van esze, de nem tanul — közölte Önnel a kislány osztályfőnöke a bizonyítvány átadása alkalmával. Mikor ezt a kétségtelenül igaz tanári véleményt Ön a kislányának szemére vetette, a gyerek indulatosan, de nem neveletlenül megjegyezte: Ugyan, anyu, végre beláthatnád már, hogy egyetlen szabad percem sincs.

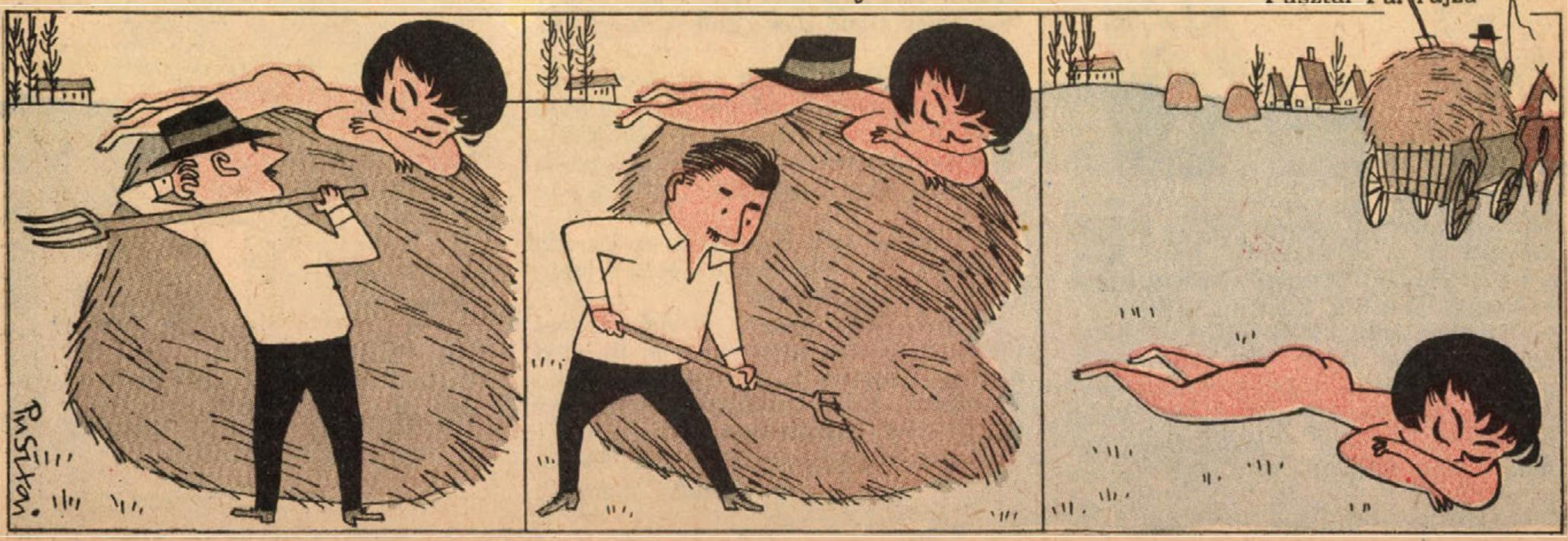
Kislányának eme lakonikus megállapításából olyan tárgyilagos szemléletre következtetek, ami biztató reményekre jogosíthatja Önt a gyerek további tanulmányi eredményét illetően. Úgy látom, a gyerek képes lesz arra, hogy a sok hármasból jövőre négyest, sőt ötöst kerekítsen, ha Ön időközben megérti a rossz bizonyítvány és a töméntelen különóra összefüggéseit.

Addig is vigasztalja Önt, Asszonyom, az a tudat, hogy a kislánya az összes külön-tárgyakból jelesre vizsgázott...

Földes György

Jucika nyaral

Pusztai Pál rajza



Ketten beszélnek

— Ha félre nem érti a szavaimat, tisztelt fiatal barátom, megkérdem, nem volna-e kedve ősztől kezdve a mi futballcsapatunkban játszani...

— Ez a gondolat nem ellenszenves nekem.

— Akkor hát aláírná az átigazolási kérelmet?

— Nagyon szívesen. Hangsúlyoznom kell azonban, hogy hazánkban a professzionalizmus megszűnt, jómagam is amatőrfutballista vagyok hál'istennek, kedvtelésből futballozom, s remélem, nincs szándékában önnek valamiféle összeget felajánlani nekem...

— Biztosíthatom, hogy ennek még a gondolatától is irtózom. Ön azért kéri átigazolását a mi csapatunkba, mert minálunk több kedve telnék a játékban, a mi futballpályánk szellős és egészséges, közel fekszik a villamosmegállóhoz és csapatunk színe, a barna és a rózsaszín, sokkal jobban megy az ön arcához, nemde?

— Pontosan így van. Önnek tehát esze ágában sincs huszonötezer forintot felajánlani nekem, ugyebár?

— Nincs. Szavait azonban helyesbítenem kell, mert az az összeg, amit eszem ágában sincs felajánlani, nem huszonöt, hanem csak tizenötezer forint.

— Ezt nagyon különösnek tartom. Ha egyszer amúgy sem ajánl fel egy fillért sem — mert hiszen amatőr vagyok —, akkor ez a fel nem ajánlott összeg miért ne lehetne huszonötezer?

— Kérem, ha én huszonötezret akarnék fel nem ajánlani, akkor azért már megkaphatnám Pafcsek kettőt. Tekintve, hogy ön amatőr futballista, kérem, érje be annyival, hogy tizenötezret nem fizetünk önnek.

— Természetesen beérhetem ennyivel is. Ám rendkívül legyezgetné a hiúságomat, ha ön kijelentené, hogy nem csak hogy tizenötezer forintot nem fizet nekem, de azonfelül még arról sem lehet szó, hogy egy garszonlakást kapjak.

— Lakással, sajnos, nem rendelkezünk s így azt öntől megtagadni nem áll módunkban. De ha beéri egy motorbiciklivel, arról esetleg szó sem lehet.

— Kérem, mint köztudomású, én amatőr vagyok. De azért önérzetem nekem is van. Miért mondják le egy nyamvadt motorbicikliről, amikor éppen tegnap egy Wartburg nem került szóba, amikor beszélgettem valakivel.

— Vannak gazdagabb egyesületek, azok persze többet tudnak megtagadni.

— És vannak igénytelenebb futballisták, akik viszont hajlandók kevesebbről is lemondani.

— Minthogy ön amatőr, legyen az összeg, amit nem fizetünk, húszezer.

— De a motorbicikli, amit nem kapok, legalább új?

— Természetesen.

— Akkor hát megegyeztünk volna. Végtelenül örülök, hogy nem mocskoltuk be kezünket anyagiakkal. És büszke vagyok rá, hogy amatőr tudtam maradni a legválságosabb percekben is. Mert a profikorszaknak vége ám!

— Hál' istennek.

t. l.

Egy New York-i üzletember sóhaja

Pusztai Pál rajza



– A legrosszabb esetben béke lesz...

Győzött volna...

Sándor Károly rajza



„Kinek van több barátja?" – ezzel a jeligével versenyt rendeztek Dorogon. Képünk Ledér Cicukát ábrázolja, aki sajnálja, hogy nem dorogi s így elesett az első díjtól.

Daedalus és Ikarus

Szűr-Szabó József rajza



– Idenézzen, apám! Farmotor!

Ezt olvastuk

Áthelyeztek egy községet...

A Népszabadság riportot közöl Zsadány községről. Így kezdi a riporter:

„Zsadányból szeretnék írni, erről a kis istenhátamögötti faluról, ott Hajdú-Bihar megye csücskében...”

Zsadány község annyira Hajdú-Bihar csücskében van, hogy azt a csücsköt már Békés megyének hívják.

Az író megelőzi korát

A Népszavában írja Móricz Zsigmondról Hegedűs Géza, hogy 1942-ben bekövetkezett halála előtt negyvennégy évvel jelent meg „Hét krajcár” című elbeszélése a Nyugatban. Ez azt jelenti, hogy Móricz Zsigmond tizenkilenc éves korában, 1898-ban írta a „Hét krajcár”-t és mindjárt beküldte a Nyugatnak, mely 1908-ban indult meg.

Így nem volt kunszt...

Labdarúgó csapatunk egy góllal legyőzte a svéd válogatottat. Az eredménnyel azonban nem lehetünk elégedettek, mert az Esti Hírlap a mérkőzés előtt közölte a svéd válogatott fényképét, s ezen a képen a leggondosabb megfigyeléssel sem lehet nyolcnál több futballistát megszámlálni.

Több góllal kellett volna győznünk...

Sok pápát láthatott...

A Magyar Ifjúság a film történetéről dramatizált riportot közöl s ebben így írja le XI. Pius pápát:

„Hatalmas dolgozóasztal, tele iratokkal. Mögötte ül a pápa. A fehér reverendás öreg ember hétköznapi benyomást kelt.”

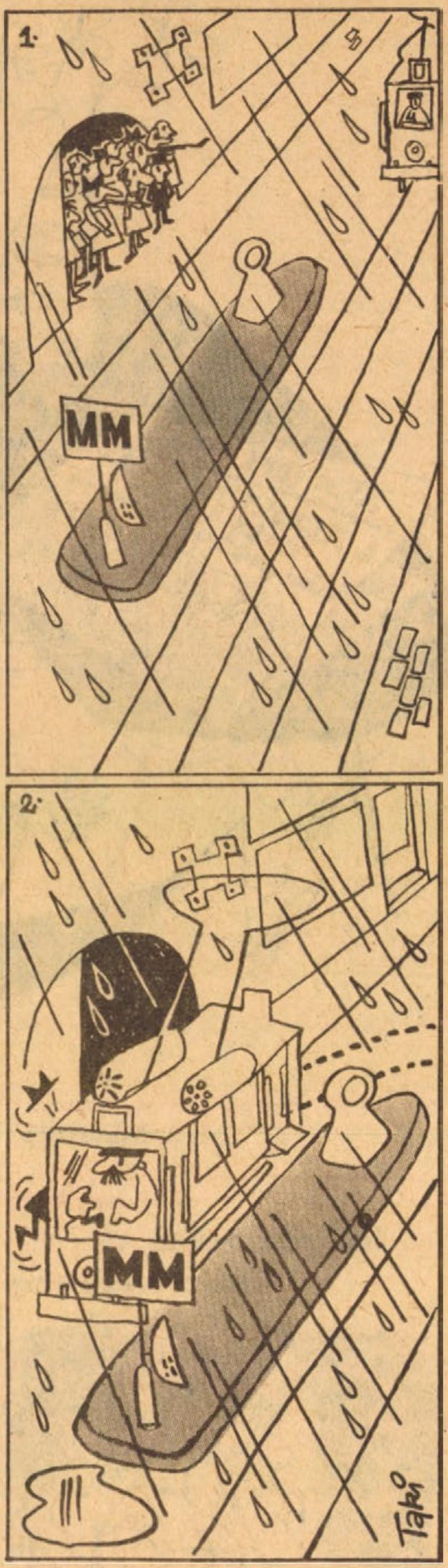
Burnusz és cilinder

„Cilinder, mint büntetőeszköz” cím alatt olvastuk a Szabad Földben, hogy az iráni kurd törzsek legújabb törvénye szerint a pénzbüntetést, behajthatatlanság esetén, kötelező cilinder-viselésre lehet átváltoztatni. Indokolás: *„A kurdok, akik szerint a burnusz az egyetlen emberhez méltó viselet, sokkal szégyenletesebbnek tartják a cilinder viselését, mint a börtönbüntetést.”*

Jó, jó, de hát attól még, hogy a fejükre cilindert nyomnak, nyugodtan tovább viselhetik burnuszukat, tekintve, hogy a cilindert a fejen, de a burnuszt a testükön viselik a kurdok is. Avagy talán azt hiszi a Szabad Föld munkatársa, hogy a kurdok a burnuszt a fejükre teszik, s amúgy meg meztelenül járnak?...

Dr. Argus

A legudvariasabb villamosvezető



Mindenféle

X. imádja önmagát, s ez érthető is. Eszménykép nélkül nem lehet élni.

*

A rossz színész túlteljesíti a szerepét.

*

Az ökölvívás az erőszakos érvényesülés legőszintébb formája.

*

Nem kellene a fölösleges gyógyszereket a tengerbe szórni, hogy biztosítsuk a megmaradottak értékét?

*

Mennyi kínzó tépelődéssel jár a művészi alkotás! Z. írónak van egy témája, regény, színdarab, hangjáték, librettó és filmforgatókönyv lesz belőle. De milyen sorrendben írja meg?

F. L.

A téma az utcán hever

Megkapó, amikor egy író valami újat, valami megdöbbentőt, valami mások által föl nem fedezettet ír meg.

Most jelent meg az angol könyvpiacon R. F. Delderfield könyve: „A szerelmes Napóleon”. A könyv Napóleon szerelmeiről: Josephine-ről, Walewska grófnőről, s más, kisebb flörtökről szól.

A könyv szinte hézagpótlónak tekinthető, hiszen Napóleonról alig több mint 200 000 könyvet írtak eddig.



Aki nem lehet kém

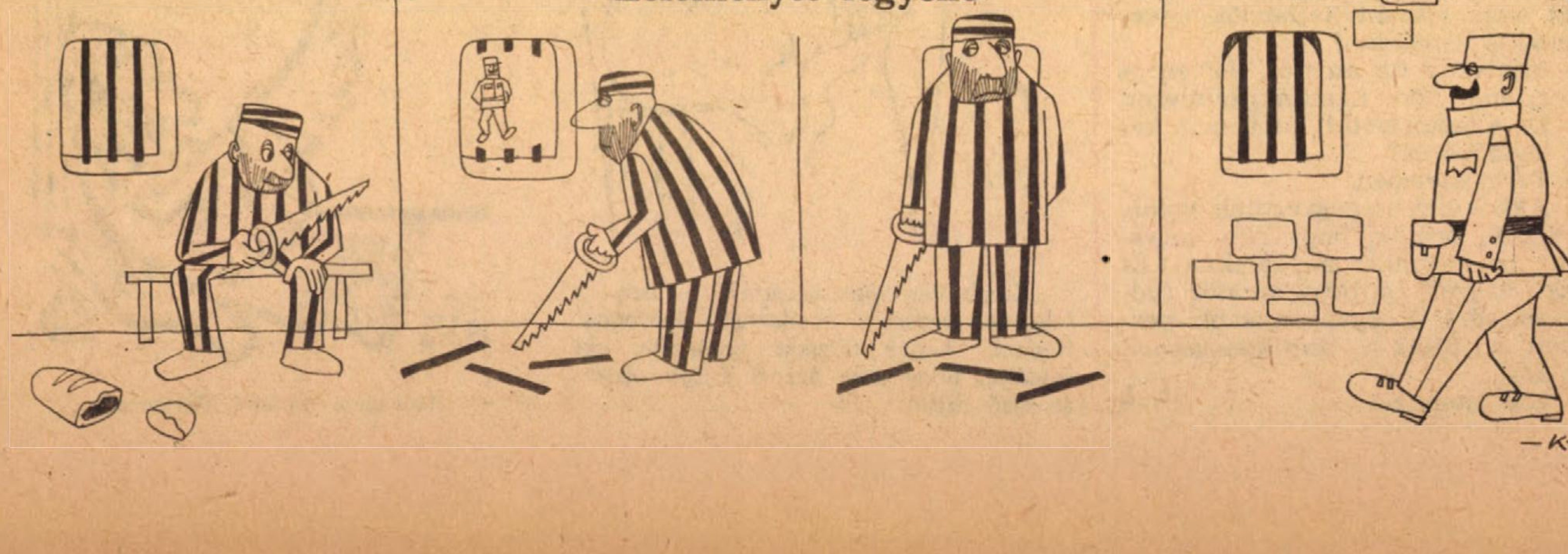
Az Associated Press jelenti Kairóból, hogy egy Ibrahim el Atvi nevű férfit kémkedéssel vádoltak. Védője, Mohammed Kamal Abdul Kheir a következő védőbeszédet mondta el:

— A kémkedéshez tudvalevőleg intelligencia, gyors felfogóképesség kell. Védencem köztudomás szerint olyan hülye, hogy semmi esetre sem lehet kém.

Lehetséges, hogy az illetőt felmentik a kémkedés vádja alól, s akkor módja lesz beperelni védőügyvédjét becsületsértés címén.



Leleményes fegyenc



Kaján Tibor rajza

Apró dolgok



Valamelyik vasárnap végighallgattam az Ifjúsági Rádió vidám vetélkedőjét az újpesti Alkotmány moziból. Egy leánygimnázium és egy üzem fiataljai vetélkedtek egymással. Kíváncsian ültem le a készülék mellé és izgatottan vártam a kérdéseket. A sok „nehéz" kérdés közül csak egyet említek meg.

A játékvezető azt kérdezte az egyik kislánytól, hányféle módot talál arra, hogy megismerkedjék egy férfival.

A kislány meglepő műveltségről tett tanúbizonyságot. Habozás nélkül válaszolt: 1. Társaságban bemutattatja magának, 2. keres egy közös ismerőst, 3. villamoson, egy zökkenőnél, „véletlenül" nekidől az illetőnek és azt rebegi: pardon, mire szó szót követ és...

Nagy taps. A kislány kapott két pontot. Hallgattam a tapsot, s közben feltettem magamnak a kérdést:

— Mi az ízléstelenség?

Így válaszoltam:

— Például ez a kérdés.

Adtam magamnak két pontot.



*



Egy ismerősöm táskarádiót vásárolt. A felesége hosszú körmondatokban fejezte ki rosszallását, mert már volt egy nagy rádiójuk.

— Jó dolog egy ilyen táskarádió! — védekezett az ismerősöm. — Sétálok az utcán és közben zenét vagy híreket hallgatok. Hát nem nagyszerű?

Attól a naptól kezdve, minden este, vacsora után, sétálni ment a táskarádiójával. Előfordult olykor-olykor, hogy szívesen otthon maradt volna, de látva a felesége gúnyos arcát, összeszedte maradék erejét és csakazértis levánszorgott az utcára a rádióval.

A táskarádió annyira megszokta a vacsora utáni sétákat, hogy amikor elérkezik a séta ideje, követelődzően morogni, sípolni, ugatni kezd. Az ismerősöm azt állítja: ha indulásra készen a kezébe veszi a rádiót, az boldogan csóválja az antennáját.

De ezt már nem tudom elhinni.

*



X. beleugrik az összekötő vasúti hídról a Dunába. Amikor átlépi a korlátot, agyába villan, hogy most majd végigpereg előtte élete filmje. Zuhanni kezd és akkor legnagyobb megdöbbenésére, először reklámfilmeket lát, majd híradót, előzetest a következő élete filmjéből és egy kultúrfilmet a szitakötőkről. Szünet után kezdődne a nagy film, de addigra belefullad a vízbe.

M. Gy.

Teljes szélességben megnyílt a Rákóczi út

Kaján Tibor rajza



Ókori idill

Szegő Gizi rajza



— Nincs kedve egy kicsit csónakázni, asszonyom?

„Kulturált" borozókat tervez a vendéglátóipar

Sándor Károly rajzai



Így azért mindjárt másként lesz...

Ilf és Petrov



A boldog atya

Szunducsanszkij elvtárs szaporodást várt a családjában.

Az utolsó, döntő napokban munkatársai asztalai közt bolyongott és elgyengülő hangon mormogta:

— Fiú lesz vagy kislány? Tudja, hogy ez érdekel engem, Marija Vasziljevna? Ha lány lesz, minek nevezzem?

— Hívja Klotildának — válaszolta mogorván —, vagy ahogy akarja. Foglalkozás után csak társadalmi munkában veszek részt.

— És ha fiú lesz? — kíváncsiskodott Szunducsanszkij.

— Bocsásson meg, sok a dolgom — mondta Marija Vasziljevna —, rohammunkát végzek.

— No és ha ikrek lesznek, hogyan hívjam őket? — harsogott a szava, hogy az egész osztályon meghallották.

A beosztottak sóhajtoztak.

— A fene ett volna meg! Már megint jártatja a bagólesőjét! Hívd őket, ahogy akarod! Legyenek Dávid és Góliát.

— Ti most tréfáltok — panaszkodott Szunducsanszkij —, én pedig már elküldtem a feleségemet a szülőotthonba.

Az igazat megvallva Szunducsanszkij bejelentése semmiféle hatást nem gyakorolt a társaságra. A gazdasági év utolsó hónapjában jártak és mindenkinek tele volt a keze munkával.

Végre megtörtént a csodálatos esemény. A Szunducsanszkij nemzetség biztosította fennmaradását. A boldog atya munkába ment. A füle égett e napon.

Úgy megyek be, mintha semmi sem történt volna — gondolta magában —, és amikor nekem rontanak a kérdéseikkel, lehet, hogy elmondok nekik valamit.

Így is tett. Bement, mintha semmi sem történt volna.

— Áh! Szunducsanszkij! — kiáltotta Otversztyijev. — No, mi van vele? Kész van?

— Kész van — mondta a fiatal atya pirulva.

— Akkor hozd ide!

— Kit? A fiamat? Fiam született.

— Már megint a fiáról prézsmitál! Én a kimutatásról beszélek. Kész van a kimutatás? Expressz-tempóban kell leadni.

És Szunducsanszkij bánatosan ült az asztalhoz, hogy elkészítse a kimutatást.

Munka után nem tudta megállni, hogy oda ne szóljon Marija Vasziljevnának:

— Azért eljöhetnének hozzám. Megnézhetnék a fiamat. Nagyon hasonlít rám. Nyolc és fél font a bandita.

— Három és egynegyed kilogramm — bökte ki Marija Vasziljevna gépiesen. — Eljön ma az értekezletre? A vezetőség dolgairól lesz szó.

— Idefigyelj, Otversztyijev — mondta Szunducsanszkij —, stramm gyerekem van! Olyan, mint a többi ember: van neki hasikája, nózikája. Füle is van. Persze, még elég picurka. Nem néznél be hozzánk? A feleségem nagyon örülne.

— No, sietnem kell — sóhajtott Otversztyijev. — Egy kölcsönös segélytakarékot szervezünk. Egyáltalán nincs időm. Add át üdvözletemet a kislányodnak.

És elszaladt. Ezen a napon senki sem látogatta meg Szunducsanszkijt a lakásán, hogy gyönyörködjék a fiában.

Múlt az idő. A fiú gyarapodott súlyban. A szülők olyan hírt kezdtek kolportálni, hogy a srác már kimondta: „mama", ami persze egy kéthetes csecsemőnél teljes lehetetlenség.

Még ez a megrendítő újság sem indította el a munkatársak áradatát Szunducsanszkij lakására.

Erre a búbánatos atya szélsőséges cselekedetre határozta el magát. Mindenkinél előbb ment a munkahelyére és a hirdetőtáblán a következő cédulát ragasztotta ki:

Szunducsanszkij gyermekének látogatására alakult
BRIGÁD
ma 6 órakor kezdi meg a munkáját Szunducsanszkij elvtárs lakásán. Otversztyijev, Kuszkov, Imjanyinye, Sakalszkaja és Basmakov elvtársak részére a megjelenés KÖTELEZŐ!

Délután három órakor Basmakov odasettenkedett Szunducsanszkijhoz és a fülébe suttogta:

— Idehallgass, Szunducsanszkij. Ma sehogy sem tudok elmenni. A körbe kell mennem és azután … a feleségem beteg … Bizony isten!

— Nem tehetünk semmit — válaszolta Szunducsanszkij hidegen —, mindenki túl van terhelve. Dehát, testvér, a hirdetményben világosan meg van írva: „a megjelenés kötelező …"

A brigád tagjai megfelelő késéssel, tehát hét óra felé lélekszakadva rohantak Szunducsanszkij lakására.

— Elvártam volna a pontosságot — jegyezte meg a házigazda —, de most már sebaj, üljetek le. Azonnal megkezdjük.

És betolta a szobába a gyermekkocsit, amelyben ifjú Szunducsanszkij szájtátva feküdt.

— Itt van — mondta Szunducsanszkij-atya. — Megnézhetitek.

— Úgy, ahogy elő van írva? — kérdezte Sakalszkaja. — Először megnézni, utána feladni a kérdéseket? Vagy lehet azonnal feladni kérdéseket?

— Lehet kérdezni — mondta az apa, alig tudva visszafojtani viharos örömét.

— Nem tudná nekünk megmondani az előadó — kérdezte Otversztyijev megszokott hangján —, milyenek ennek az objektumnak a minőségi ismérvei?

— Szabad hozzászólnom az értekezlet napirendjéhez? — vágott a szavába, mint mindig, az aktív Sakalszkaja.

— Nem vehető-e észre a gyermekben hiányos hízás, illetve meg nem felelő testsúlygyarapodás? — kérdezte Basmakov bátortalanul.

A gépezet fel volt húzva.

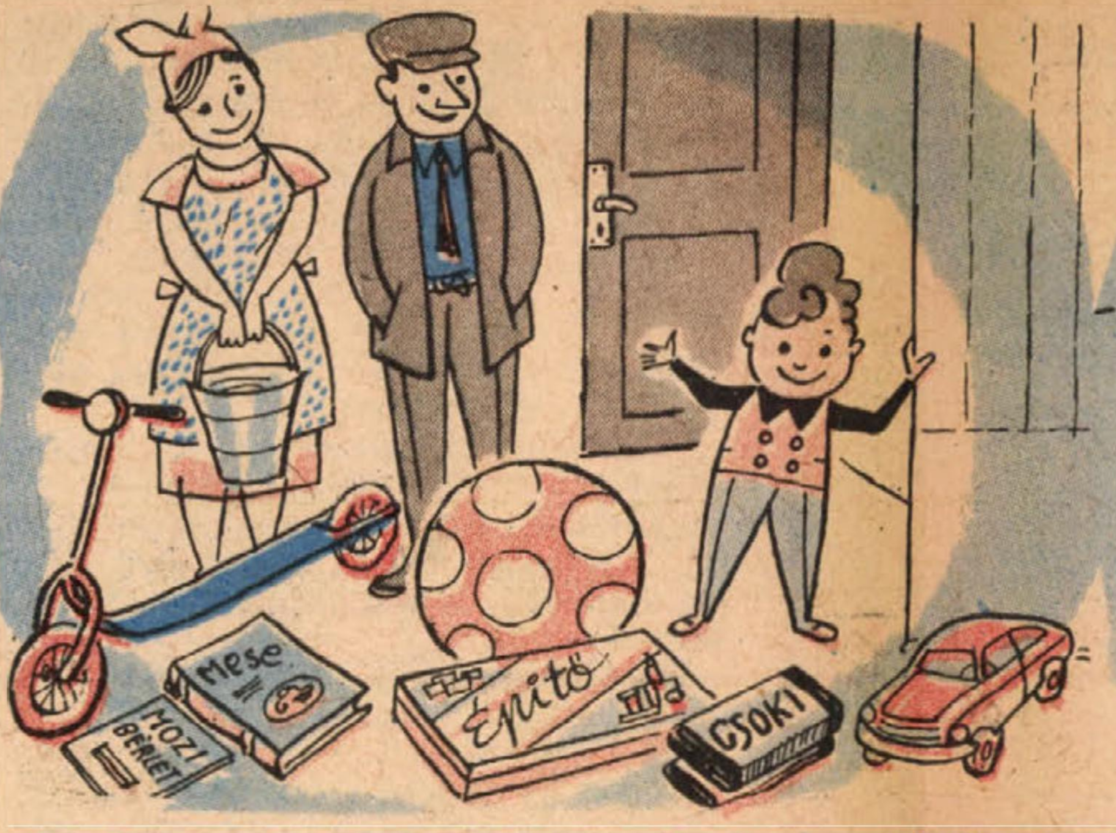
A boldog atya nem győzött válaszolni a kérdésekre.

(Fordította Pogonyi Antal)

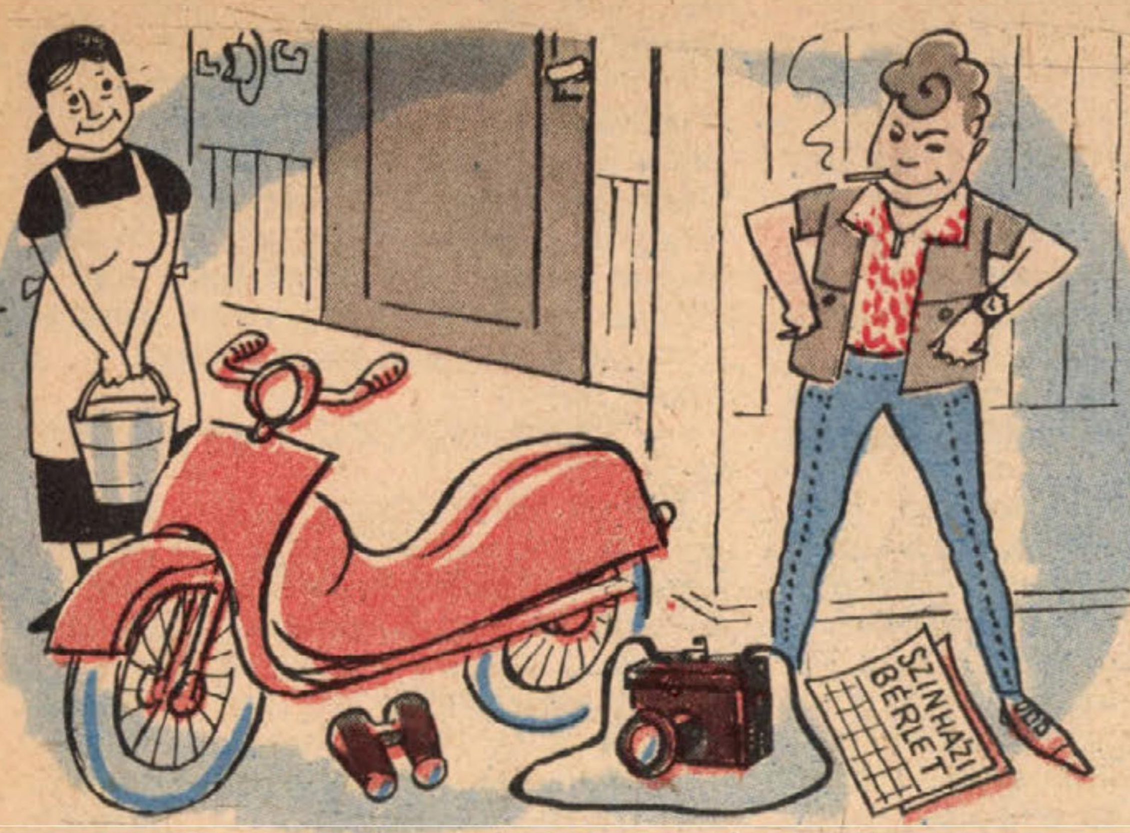
Napirenden: az ifjúság!

Tipikus történet

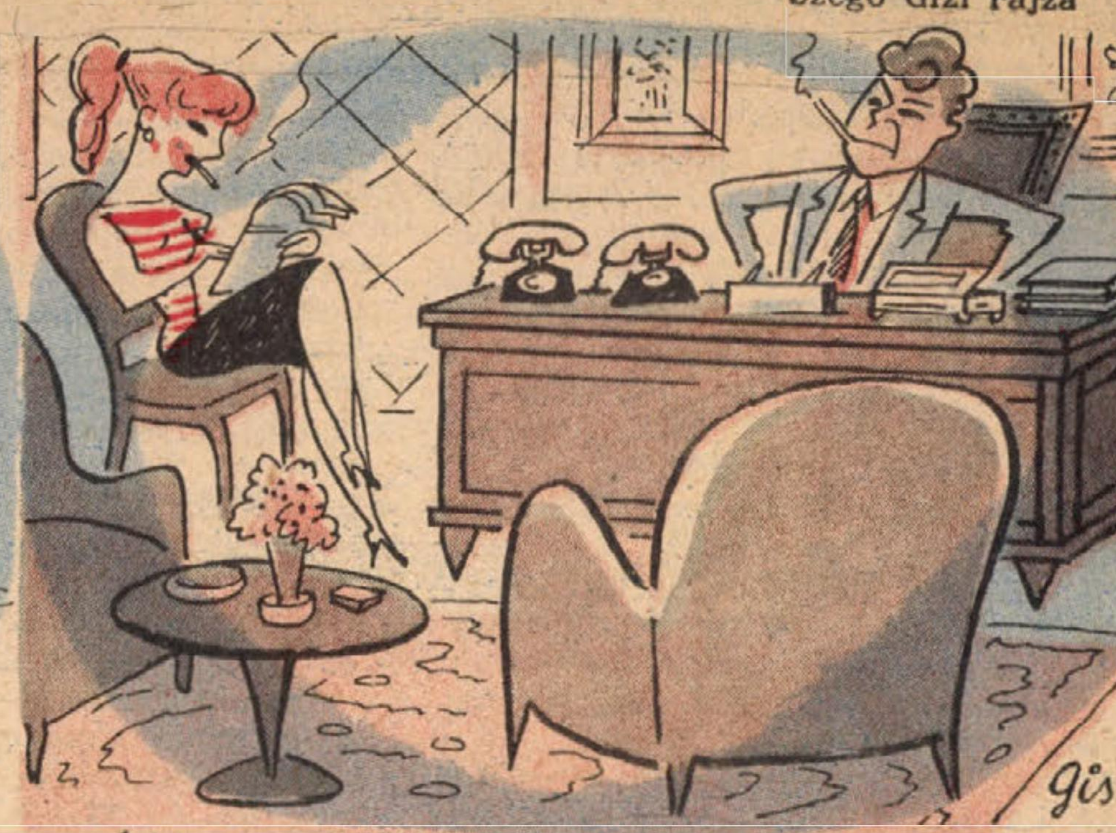
Szegő Gizi rajza



– Hadd kapjon meg mindent a fiunk, ne nélkülözzön, mint mi annak idején …



– Mi az, mutter, televíziót nem kaptam?



– Írjon a nevemben egy pár sort az anyámnak, Terike … Nagyon sok a dolgom …

Hát persze!



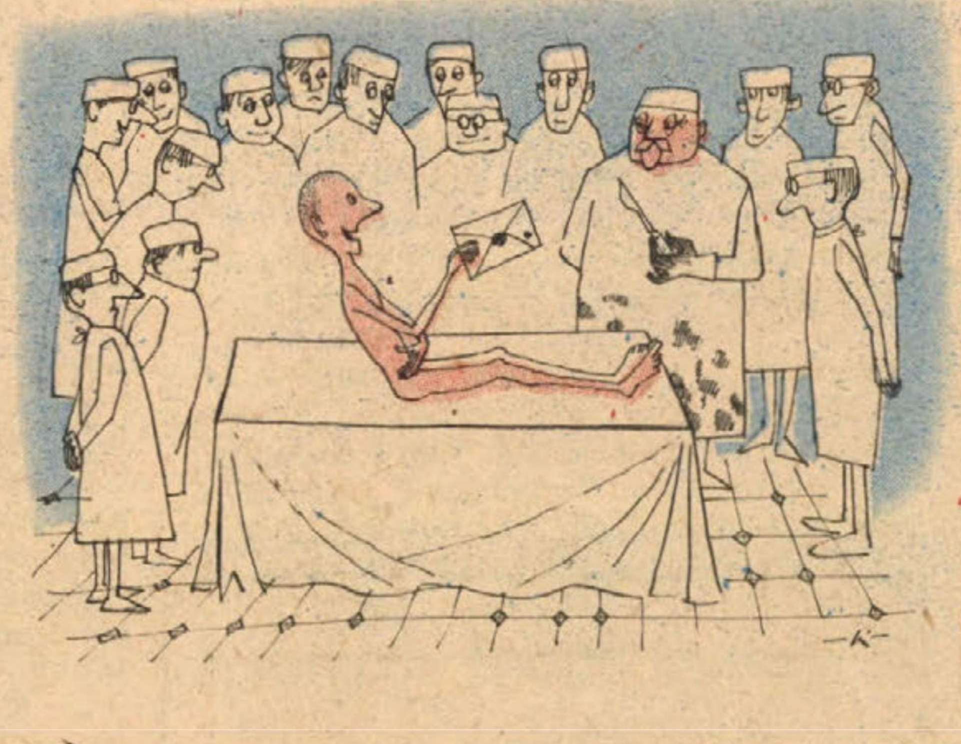
– Én zsoké leszek, mert a papámnak a Lósportnál van összeköttetése …

Autójavítás néhány év múlva,



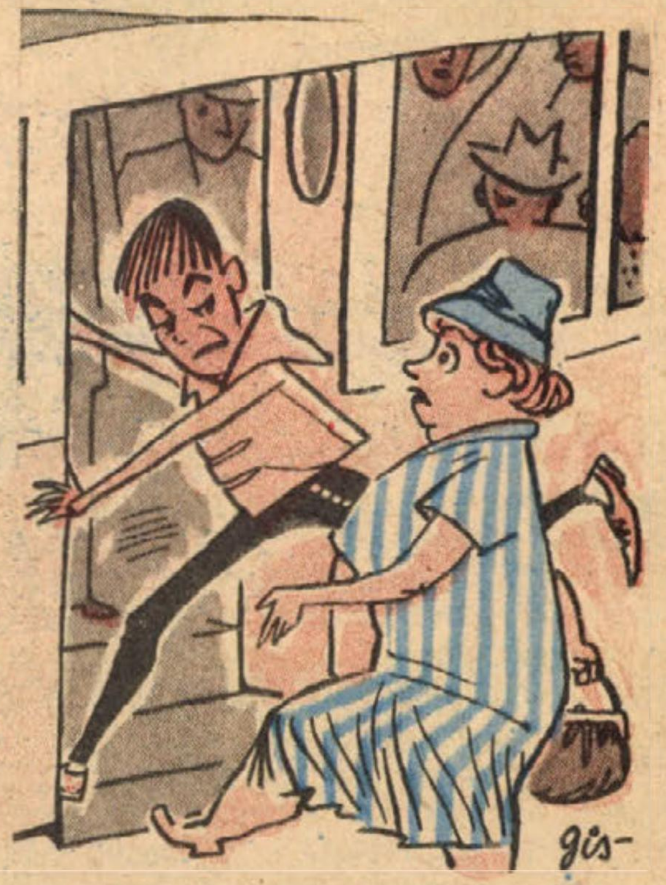
ha minden gyerek autószerelő lesz, aki annak készül.

Anatómia-órán



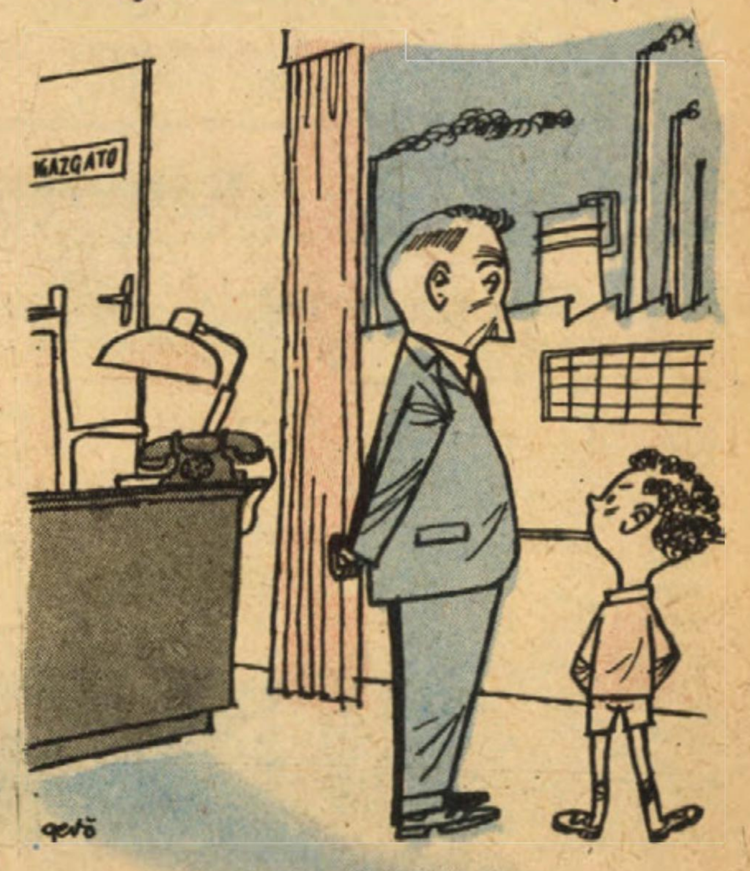
– Bocsánat, professzor úr, az egyetemre szeretnék bejutni …

Udvarias ifjú



– Fürgébben, nyanya, mert lemaradunk!

Pályaválasztási tanácsadó



– Mondd, apu, hogy lehetnék én is igazgató itt a vasgyárban?

– Eridj, fiam, cukrásznak. Én is úgy kezdtem.

Vidám mama



– Nézd, milyen derék gyerek! Már most gyakorol, hogy majd jó állást kapjon.

Egy belvárosi kiállításon



– Itt aztán választhatsz szakmát, fiam!

– Választok is! Filmrendező leszek!

Búcsú



– Ne sírjon, édesanyám, hisz' orvos lesz belőlem!

– Nem is azért sírok, hanem mert nem lát téged többé a [illegible]

A liftben

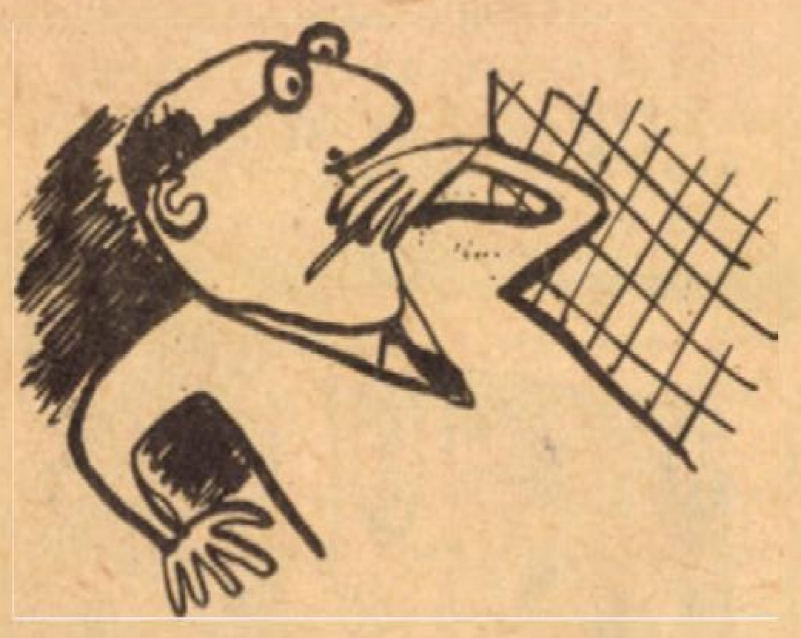
Aznap reggel nyolc húszkor leállt a vállalati lift. Megesett ez máskor is. A második és harmadik emelet között, pontosan félúton döglött be. Erre is volt már példa.

Géresi Bálint, az igazgató, éppen benne tartózkodott. Ilyen magasállású zsákmánya azonban emberemlékezet óta nem akadt még a liftnek. Géresi éppen aznap kissé korábban jött be. Külföldi ügyfeleket várt 9-re. Ő vezette teljhatalommal a kereskedelmi tárgyalásokat.

Magából kikelve ordított:

— Mi lesz már! Mozgás! Hol a szerelő?! Itt vakuljak meg?!

Ugyanis a villany is elaludt a fülkében. Ott állt, pontosabban, toporzékolt a legtökéletesebb sötétségben. Távoli zajok szűrődtek hozzá, furcsán, tompán, valószínűtlenül. Egy darabig még dörömbölt, kiabált, aztán belefáradt. Lerogyott a plüssel bevont kis padra, tehetetlenül. Mi



lesz, egek?... Kilencre jönnek a külföldiek... Legalább az óráját látná... Amint kaparászott maga körül, véletlenül rátenyerelt a padlóra hullott rózsacsokorra és felszisszent, mert az egyik tövis megszúrta az ujját... Eszébe jutott Gitta... Maga akarta hajába tűzni a legszebb szálat, a legvörösebb vörös rózsát, abba a tiziánvörös, csodálatos haj-zuhatagba ezt a szerelem-vörös rózsaszálat...

— Mozogjanak mááááár!

Azt hitte, akkorát ordított, hogy az egész vállalat, az ő vállalata, összeszalad, a tisztviselők versenyt kúsznak le a sodronykötélen, vagy a lift sínjén és életük kockáztatásával kimentik szorongatott helyzetéből. De nem történt semmi. Halálos csönd tekerőzött rá minden oldalról. Ilyen lehet a hinduk Nirvánája... Hol is olvasta? A Semmi. Szörnyű. Mozdulatlanság és Sötétség. Vajon ilyen lehet a sír is...? Megborzongott. Hülyeség! Az ő 53 éve és — a sír! Eh, ugyan, ugyan... Azonnal jönnek és kiemelik innen. És elhalmozzák szerencsekívánatokkal. Gitta, a titkárnők hercegnője, pihegő kebellel (micsoda keblek!...) susogja majd feléje: „Ó, Géresi kartárs..." De a szeméből ez perzsel: „Jaj, mennyire aggódtam érted, Szerelmem... ölelő karjaimban szerettelek volna felhozni abból a sötét pokolból, csókjaimmal akartalak éleszteni... Várj, majd este... ahogy szoktuk..." és ránéz, és attól meg lehet őrülni...

Meg lehet őrülni...

Ekkor jutott eszébe a felesége. Minden látszólagos ok nélkül. És az anyja. Integetett. Sőt, a feleségét mint menyasszonyát látta... Bogláron csókolóztak a parton. A lemenő nap Badacsony mögé bukott, enyhe szél kaszálta a selymes füvet, a víz játékosan csobbant a parti kavicsok között... Imádta azt a lányt. A feleségét. Öngyilkos akart lenni érte. Az anyja megint integetett. És egy kutya ugatott valahol a múltban.

Felállt a sötétben. Kitapogatta az utat az ajtóig... Fene egye meg, milyen nagy ilyenkor egy ilyen vacak lift... Megrázta az üvegajtót. De nagyon gyengén. És nem kiáltott. Csak magában szűkölt fel: „Még mindig nem..."

...Hogy mennyi idő telt el, nem tudta. Órája vakon ketyegett a sötétben... Ötezer másodperc... Tízezer másodperc... százezer másodperc... Voltak pillanatok, amikor az örökkévalóságot érezte a vállára nehezedni. Hogy is van azzal a gravitációval?... Minden négyzetcentiméterre... vagy méterre...? Mekkora súly is?... Elfelejtette. Mindenesetre ez a fekete pokol irtózatosan nehéz...

Izzadt. Nyakkendőjét leráncigálta, feltépte az ingét. Megtapogatta magát. Furcsa, talán már nincs is, csak ő hiszi, hogy még él... Elvesztette időérzékét és léttudatát. Megmagyarázhatatlan állapotba zsibbadt. „Hogy is hívják azt az izét... valami könyvelési ember, tegnap jött be... TEGNAP?... kért valamit... ja, gyerekek... négy gyerek... az ötödik útban van... kidobta... Pető...? Pató...? Pint...? TEGNAP...?... Milyen kedves volt a prágai út a feleségével. Együtt sétáltak a Hradzsin falai alatt... Szebb, mint a fia menyasszonya... Pedig az csak 21 éves... A fia meg 25... huszonöt... huszonöt... Gusztusos asszony a felesége...

Hol? Merre? Volt? Van? Kicsoda? A Történelem óriáskerék alakjában forgott körülötte... a felesége a parton állt és integetett: „Vigyázz, édes, ne ugorj fel a mozgó vonatra..." Minden egyre távolabb került... térben és időben... Minden érzéke eltompult. Feloldódott a Semmiben. A Semmi atomjává vált. Mérhetetlen Végtelen. Kezdet és Vég. Éjszaka. A Világűr hidege. Vacogott és izzadt. Tagjai szertefolytak, sejtjei önállósultak és vándorolni kezdtek minden irányba... vissza az ősállapot... a kaosz felé...

— Tessék kiszállni... igazgató kartárs...

Valaki megrázta a vállát. Felhördült és kinyitotta a szemét. Mintha maga a napkorong pattant volna váratlanul a szembogarába. Valósággal égetett a naprendszer... Mi ez?

— Kicsit sokáig tartott... Mindjárt fél öt... Parancsoljon... Erre...

— Nehezen kaptuk meg a szükséges pótalkatrészeket... — suttogta valahonnan egy kísértet. — Sajnos...



Mi? Sajnos?... Ocsúdott. Hát ez az egész olyan, mint az ő régi vállalata! A folyosó, a falak márványborítása, a grafikonok... Mikor is volt itt? Pedig határozottan volt. Vagy csak álmodta?

Amikor ismét megszokott székében ült, alig ismerte fel íróasztalát. Az iratokra nézett és hirtelen egy gomb nyomódott be az agya dzsungelében... Pető...Pató...Pint...ér...?

Ismeretlen hangon szólalt meg — ezt észrevette a titkárnő furcsa pillantásából is, szinte félve nézett rá.

— Kérem azt a... kérvényt, vagy... hogy is... valami Pe...

Nőiruha suhogás, aztán dosszié nyílt ki előtte, egy jól ápolt kéz eléje tett egy teleírt papírlapot. Persze, Páldi... nem Pető... Vette a tollát és álomjáró mozdulattal aláírta a fizetésjavítási kérelmet. Körülnézett az asztalon... mekkora asztal... és mennyi irat... Beletúrt. Kérelmek, újítások, javaslatok. Tolla percegett. Aláírt. Kisvártatva eszébe jutott valami:

— És... a külföldiek...? Ha jól emlékszem...

— Természetesen minden rendben van, igazgató kartárs. A főmérnök kartárs perfektuálta az ügyet. Igen előnyös szerződést kötöttünk. Nem volt semmi fennakadás.

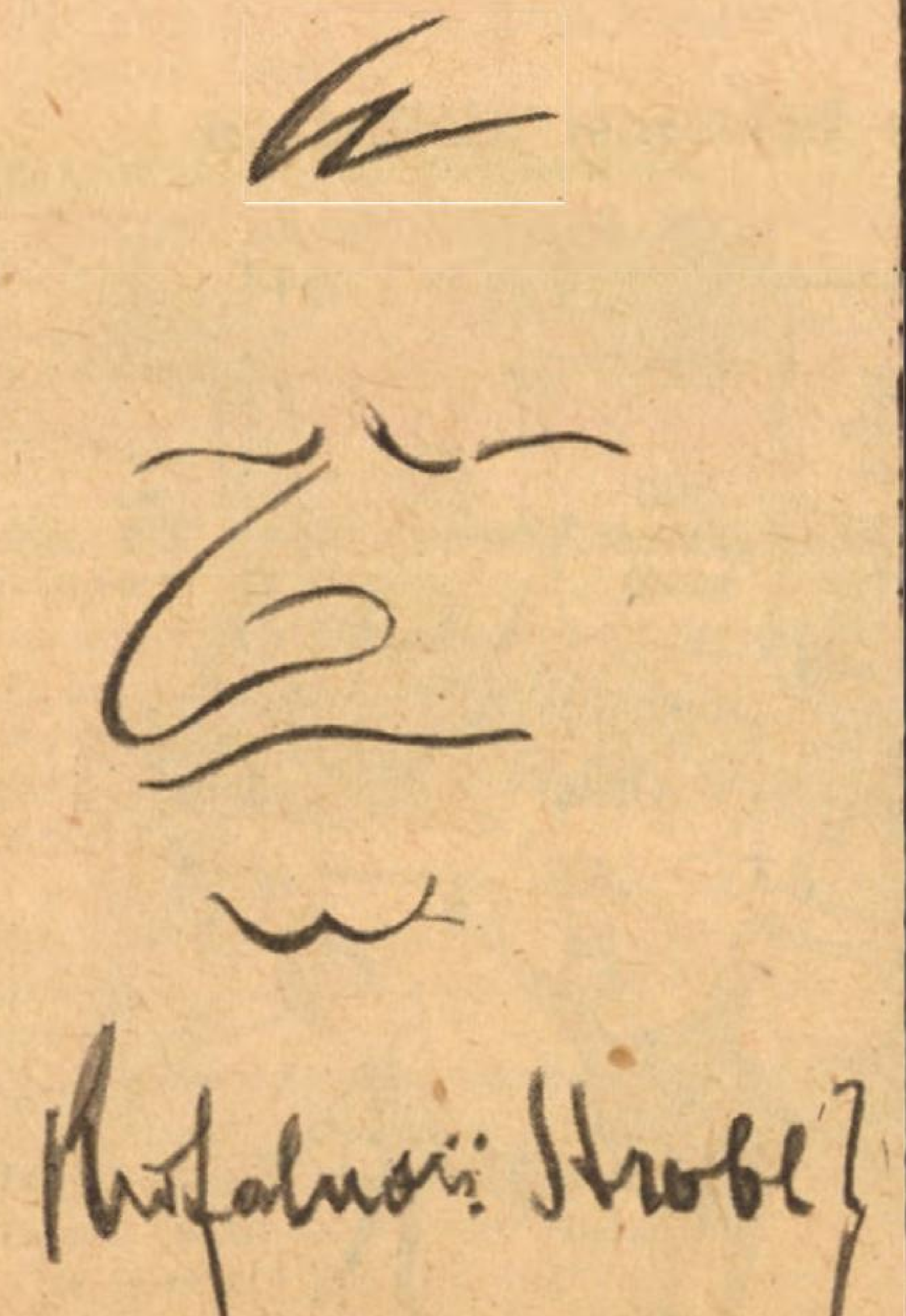
Perfektuálta. Természetesen. Nem volt semmi fennakadás. Természetesen. Ő tízezer évig nem volt itt. Mégsem.

Tétova tekintete a vörös rózsacsokorra tévedt. Ott hevert a bársonyszéken. Persze... Felvette és lassan odanyújtotta az ismeretlen tiziánvörös nőnek:

— Kérem... tegye vízbe. Nem szeretném, ha elhervadna... A feleségemnek viszem...

Tavaszi Sándor

Kisfaludi Stróbl Zsigmond 75 éves



Hauswirth Magda rajza

Aranyos Kölyök

Ülök az 1-es autóbusz legjobb helyén, a baloldali legelső páholyban, ablak mellett, menetirányban, ahonnan oldalt is, előre is kilátok.

Az Alagútnál kövérke mama száll fel 3 év körüli kisfiával és leül velem szemben. No, a kilátásomat elvette egy kicsit, de sebaj, oldalt azért látok. A kisfiút ölbe veszi, hogy ne kelljen gyermekjegyet sem venni neki. Megértem.

A lurkó az ölbevevés alkalmával spiccel belerúg a bal térdembe. Fáj ugyan, de annak sem tudok szívből örülni, hogy világosszürke nadrágomon olajos folt keletkezik. A mama szeretettel megfeddi a fiúcskát.

— Vigyázz a lábacskáddal, Tibikém, mert hozzáérsz a bácsihoz!

Hozzáérsz! Valahogy úgy érzem, hogy a meghatározás nem tökéletes. Igazán nem tudom, hogy az asszonyka milyen hozzáérésekhez van szokva, ha egy ekkora rúgásra nem talál más megjelölést! Azért nem leszek ideges, csak éppen valamennyire esett a hangulatom.

Tibike azonban ki akar nézni az ablakon s egy menyét fürgeségével megfordul, miközben sarkával a jobb térdembe rúg. Ez már keményebbre sikerült az előbbinél és határozottan nagyobb foltot hagy a nadrágomon is. Érzem, hogy elsápadok a fájdalomtól, de nem akarom megbántani a mamát, aki végre is nem tehet a kisfiú meggondolatlan mozdulatáról. Félszeg mosollyal tapogatom meg az új támadás helyét.

— Vigyázz a lábacskáddal, Tibikém, mert bepiszkíthatod a bácsi nadrágját!

Tibike hirtelen meggondolja magát és villámgyorsan visszafordul. A reflexeim nem működnek elég sebesen és így hiába próbálom rémülten eltakarni veszélyben forgó térdeimet, — már késő! Mindkét térdemet óriási rúgás éri és a fájdalom nyomán röpke kiáltás hagyja el vértelenné vált ajkamat. A mama megütődve néz rám. A hangjában sértődöttség vibrál.

— Tibikém, vigyázz a lábacskáddal, ne idegesítsd a bácsit!

Megpróbálok felállni, mert érzem, hogy még egy rúgást nem bírok ki. Különben is, ha itt átszállok, eljuthatok a Sportkórházba, úgy tudom, ott értenek legjobban a térdporcleválás gyógyításához. Nehezen vánszorgok az ajtóhoz. Tibike rámnéz és látva kifordult lábaimat és furcsa csoszogásomat, édesen felkacag.

Az ajtó nyílik, karomon függeszkedve letornászom magam a lépcsőn, de még hallom a mama oktató hangját:

— Tibikém, nem illik a nyomorék bácsit kinevetni!

Vidrányi István

Törpe versek

Nyári vakáció

A semmittenivalóm már olyan sok,
hogy alig győzöm. Szóltam is: Te dőre,
tedd el felét, mint szilvát és barackot,
kis édességed legyen télidőre.

Mindenható szavak

Ó, szép szavak rejtelmes csillaga!
Titkos értelmek így kapnak erőre!
Figyeld: A férfi félember maga,
ha feleséggel lesz egész belőle.

Bűn

A hebehurgya, megszokott szavaknak
használatából néha bűn fakad.
Viszontlátásra! — így köszönsz a vaknak,
ráeszmélsz, aztán szégyelled magad.

Ablakpárkány

Galambok veszekednek, furcsa hang ez,
a párkányunkról egymást kergetik.
S a kosztot — inter duos litigantes —
egy varjú falja, boldog harmadik.

Bródy László

A becsületesség csimborasszója

Takács Zoltán rajza



– Kérek tíz deka szalámit . . .

A stréber vakációja

Szür-Szabó József rajza



Izrael fegyvereket szállít Nyugat-Németországnak

Gerő Sándor rajza



Ben Gurion: Mutassák be a kollekciót, uraim, a bonni hadügyminisztériumban, de a kipróbálás előtt mindenesetre szaladjanak el...

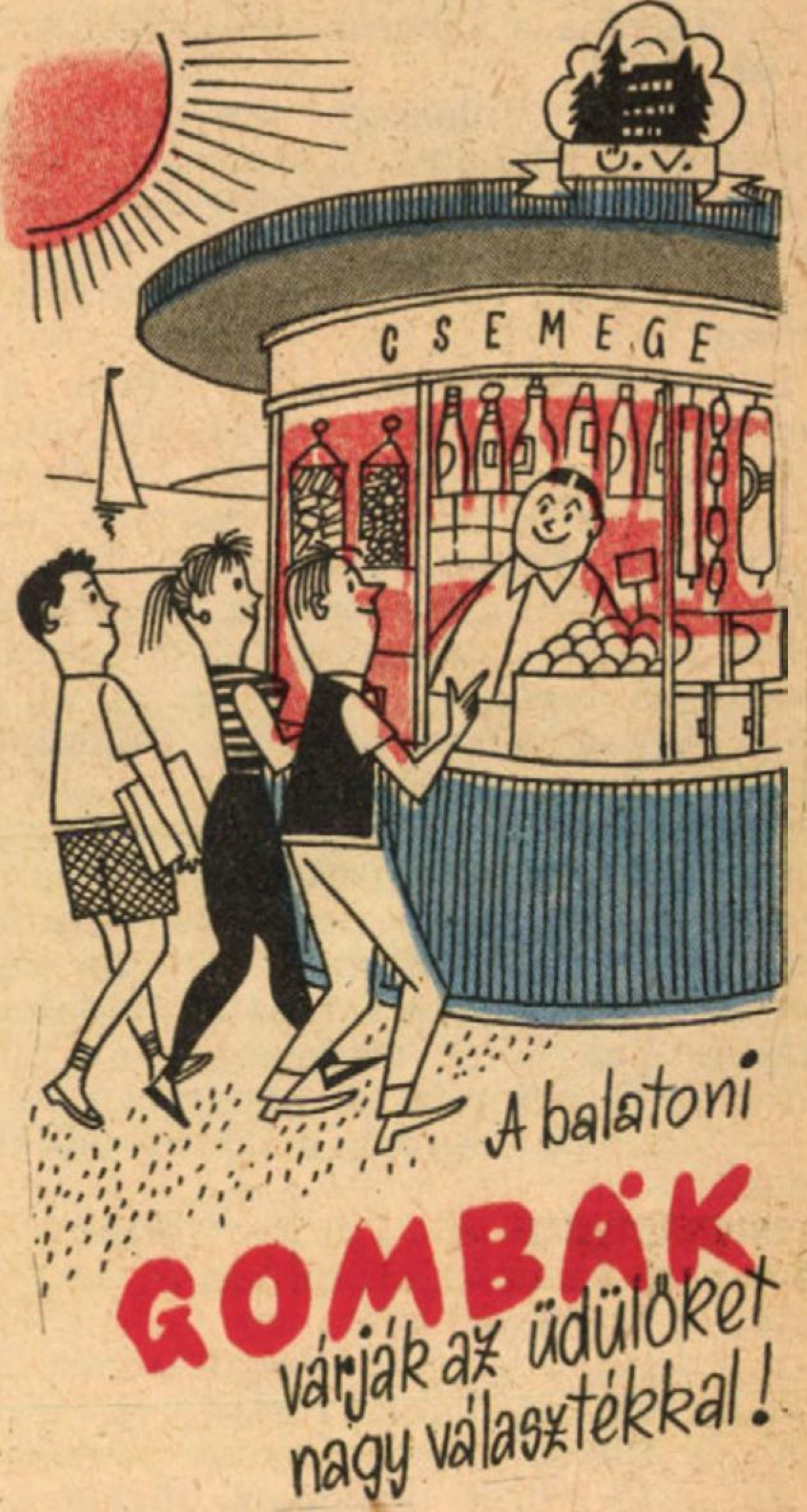


Egymagamban éltem eddig,
Ez okozott bút és gondot,
Nem akadt, ki a zakómra
Felvarrjon egy árva gombot.

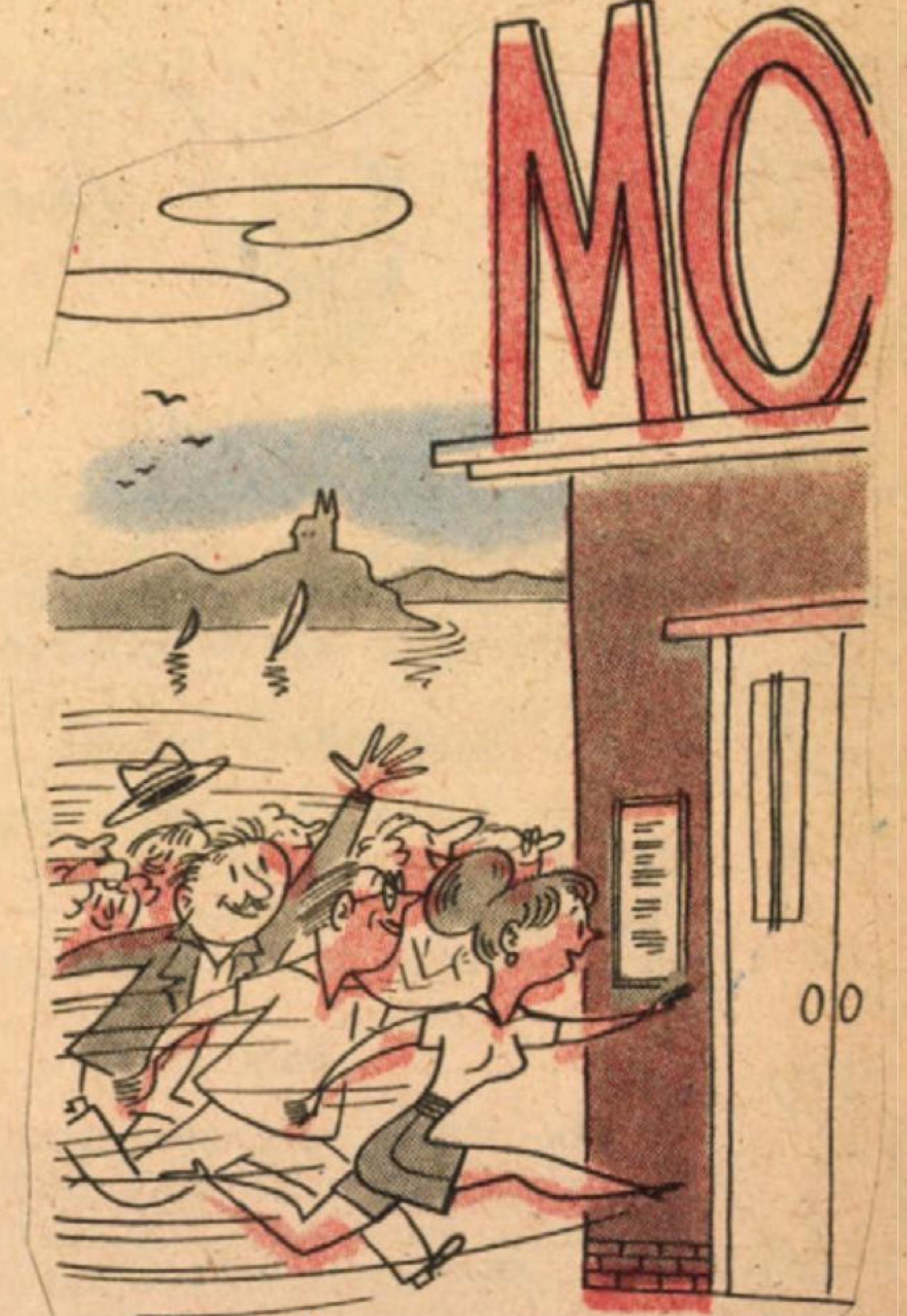
Elvettem egy finom dámát,
Ő lett az én drága kincsem,
Amióta ő a párom,
Gombom van, de zakóm nincsen.

G. Sz.

E heti hirdetéseink



HOVÁ ROHAN EZ A SOK EMBER?



Talán az új MOTELeket nézik meg?

Nem, MOZIjegyet váltanak, mert a balatonparti mozikban remek új filmeket mutatnak be a nyáron...

HÁTHA valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kis Ferike könyvet kapott születésnapjára a nagynénikéjétől. Illedelmesen megköszönte. A nagynéni kedvesen szabadkozott:

— Ugyan, csekélység, nem is érdemes megköszönni...

Mire Ferike a mamájához fordult és így szólt:

— Látod, mama, mondtam, hogy ilyen vacakot nem érdemes megköszönni, de te ragaszkodtál hozzá!



Két író találkozik az utcán. Az egyik udvariasan dicsérni kezdi a másiknak most megjelent regényét.

— Mondhatom, hogy a vége nagyszerű! El voltam ragadtatva a befejezéstől!

— És hogy tetszik az eleje? — kérdi a másik.

— Ott még nem tartok...



Hogyan lehet elvenni egy nő kedvét új ruhájától?

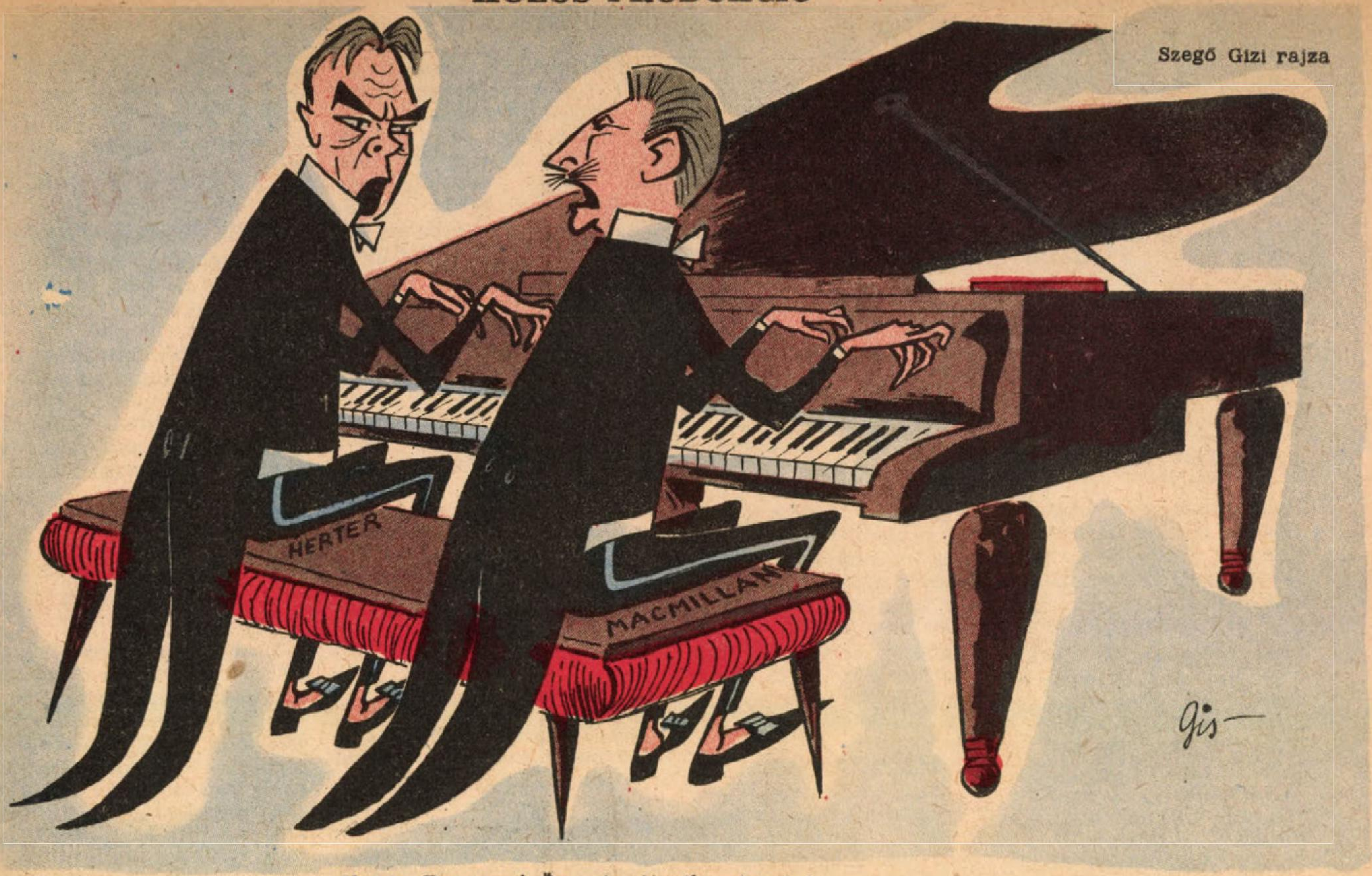


A „Sunday Express” című újság, amelynek nemcsak női, hanem férfirovata is van, tanácsokat ad a férfiaknak, hogyan lehet elvenni egy nő kedvét új ruhájától. Ha ugyanis a férfinak nem tetszik az új ruha, tíz jól irányzott megjegyzés bármelyikével el tudja érni, hogy a nő többet nem veszi fel. A tíz megjegyzés így hangzik:

1. Nagy ég, ez lenne a legújabb divat?
2. Annak ott ki kell látszania?
3. Az anyaga mindenesetre nagyon jónak látszik.
4. Szép ruha, néhány éve az anyakirálynő hordott ilyesfélét.
5. Érdekes, te ilyesmit nem szoktál viselni.
6. Van valami benne, ami idegenszerű az egyéniségedtől, bár nem tudnám pontosan megmondani, hogy mi.
7. Biztosan meg fogom szokni.
8. Mondd, ez a te ötleted volt?
9. Ezt nevezem én ésszerű ruházatnak!
10. Nem kellene hozzá egy kalap?

KÖZÖS PRODUKCIÓ

Szegő Gizi rajza



Herter: De uram! Ön mást játszik, mint én!
Macmillan: Téved, uram! Ön játszik mást, mint én!

ÉTTERMI KATASZTRÓFA



Ebédelni mentem Kelemennel egy étterembe, és éppen az étlapot tanulmányoztuk, midőn Kelemen falfehér lett és görcsösen megkapaszkodott az asztalterítőben. Ujjai közül kihullott az étlap. — Menjünk ki — suttogta —, még nem vett észre!

— Kicsoda? — kérdeztem tőle, miközben felsegítettem, mert a lába is remegett Kelemennek és a homlokára verejtékcseppek ültek. De egyszerre visszahullott a székre és a torkából rekedt hang tört elő: — Már késő! — mondta — már észrevett. Talán nem az ő asztala vagyunk!

— A pincértől rémültél meg ennyire? — kérdeztem meglepődve és Kelemen bólintott. — Tíz éve ismerjük egymást — válaszolta sebesen —, a legjobb barátság van közöttünk . . . a legeslegfigyelmesebb . . .

— Nem értem — akartam éppen mondani, midőn a pincér megállt az asztalunk fölött.

— Van szerencsém — mondta derűsen és Kelemenre hunyorított. — Ebédelnek az urak?

Kelemen arcszíne még fakóbb lett. — Igen — mondta óvatosan —, illetve megnéznénk, hogy mi van . . .

— Majd én hozok valamit — szólt biztonsággal a pincér és elindult, de Kelemen megragadta a kabátját és visszarántotta.

— Józsikám — zihált könyörgőn —, mit akar hozni?

— Tessék csak rámbízni, hogy én mit hozok! — mondta könnyedén a Józsi és lefejtette magáról Kelemen ujjait, aki erre görcsösen átölelte a pincér derekát és magához szorította, mint gyermek az édesapját. — Mit akar hozni? Mondja meg, mit akar hozni! — kiáltotta, esengte Kelemen.

— Két csemege sertéskarajt hozok, ilyen lesz! — árulta el Józsi a titkát és egy csókot dobott a konyha irányába. Kelemen a pincér felé fordította elgyötört arcát. — Pirított máj!? . . . — suttogta kérdőn, vágytól égő szájjal, de Józsi közönyösen nézett maga elé.

— Pirított májat nem hozok — mondta halkan. — Csemege sertéskarajt hozok. Tessék csak rám bízni!

Megpróbáltam Kelemen segítségére sietni. Felemeltem a hangom és így szóltam: — Magam is inkább valami mást ennék, mint csemege sertéskarajt.

A pincér a leghűvösebb udvariassággal tekintett rám. — Önnek azt hozok uram, amit rendel — felelte —, de a barátjának, az én vendégemnek én csemege sertéskarajt hozok — mondta és meleg szeretettel nézett Kelemenre, akinek könnybelábadt a szeme.

— Nagyon szeretem a pirított sertésmájat . . . — suttogta maga elé Kelemen. — Úgy szeretnék pirított sertésmájat enni . . . — és ujjaival megsimogatta az étlapon szereplő pirított sertésmáját.

Józsi tapintatosan állt fölöttünk. — Idei kovászos uborkát hozok majd — szólt végre, hogy megtörje a csendet. Kelemen kezébe temette az arcát, közel hajoltam hozzá, hogy megértsem, mit suttog. Aztán ujjaimmal intettem a pincérnek, hogy hajoljon közelebb és Kelemenre mutatva halkan mondtam neki:

— Azt suttogja: Tejfölös uborkasalátát szeretnék enni . . .

Józsi hátrahőkölt és megdöbbenten nézett maga elé. Majd gyengéden, részvéttel megérintette Kelemen haját és eltűnt a konyha felé.

Csemege sertéskarajokat ebédeltünk, idei kovászos uborkával. Mert Kelemennek a pincér régi ismerőse volt.

Somogyi Pál

A technika csodája



Le a bürokráciával!

Tihanyi népi-felelgetős

(Játssza: a Tanács és az Újságíró)

Újságíró: szégyenletes állapotban van a tihanyi mozi!

Tanács: Semmi baj! Ötszázezer forintot ád a Filmigazgatóság új mozira!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó! Mert ha ezévben nem készül el a mozi, akkor elvész a ráirányzott keret!

Újságíró: Ammár baj!

Tanács: Semmi baj! Mert a Balatoni Intéző Bizottság már megrendelte a mozitervet az Iparterv-nél!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó! Mert az új mozinak kiszemelt épületben a Gyógynövény Vállalat magtára van!

Újságíró: Ammár baj!

Tanács: Semmi baj! Mert a Gyógynövénynek is építenek egy új magtárat!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó! Mert a magtár nem készül el ebben az esztendőben!

Újságíró: Ammár baj!

Tanács: Semmi baj! Mert a majorságba ideiglenesen beköltözhet a magtár!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó! Mert az ideiglenes átépítésekre munkaerő kellene!

Újságíró: Ammár baj!

Tanács: Semmi baj! Itt dolgozik a Mélyépítő Vállalat! Az vállalhatná a munkákat!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó! A Mélyépítőnek sürgősen új vízműveket kell előbb építeni!

Újságíró: Akkor építsék meg a vízműveket és segítsenek az átépítésekben és a magtár menjen a majorba és a mozi a magtárba és akkor jó!

Tanács: Semmi jó! Mert Tihanynak még mindig nincs sem orvosa, sem orvosi rendelője, sem patikája!

Újságíró: Ammár baj!

Tanács: Semmi baj! Mert a Veszprémi Tanács ígéretet tett orvos-lakás és orvosi rendelő építésére!

Újságíró: Akkor jó!

Tanács: Semmi jó!...

Újságíró: Ammár baj!

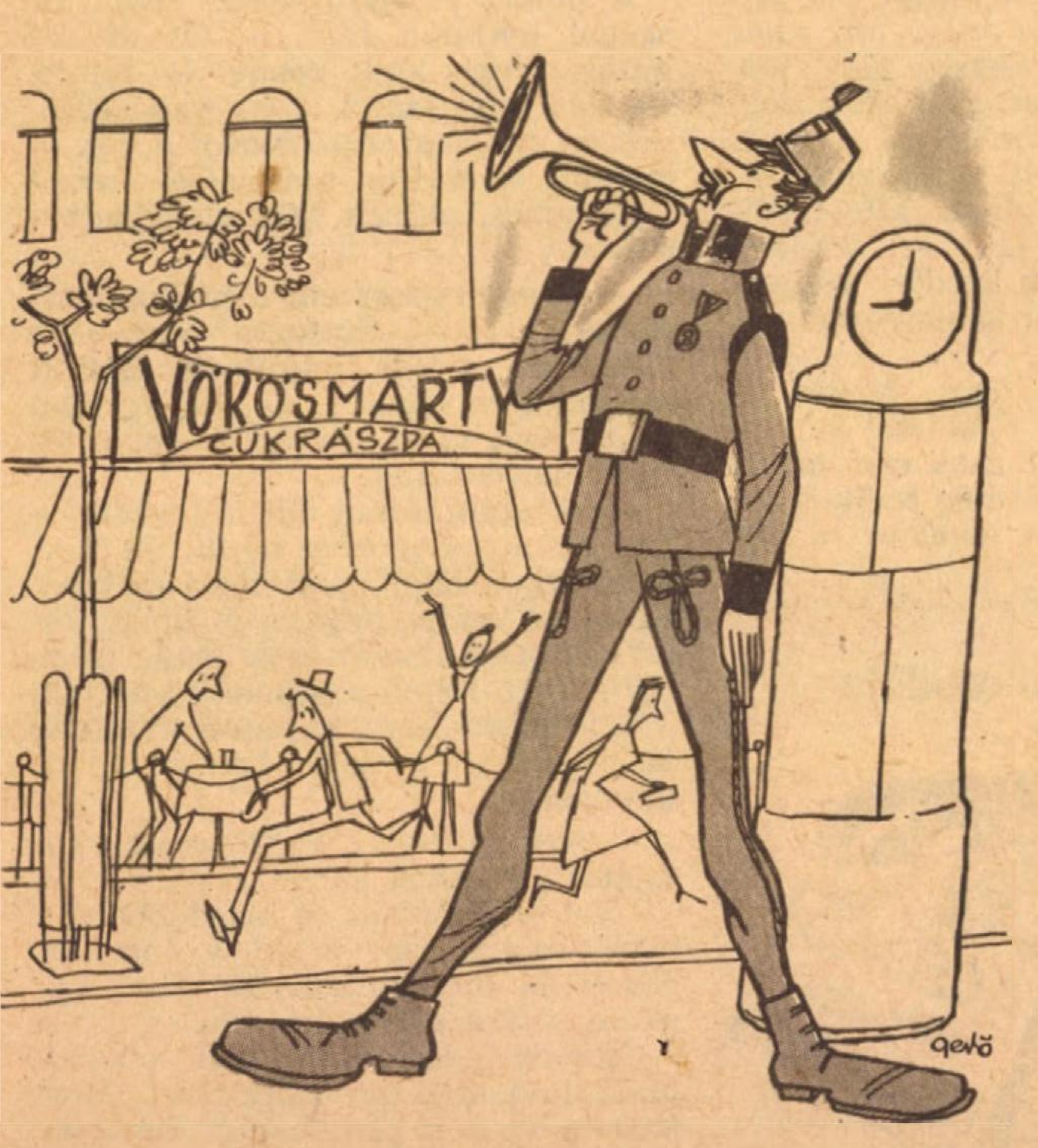
Tanács: Semmi baj!...

(A pontozott rész a Tanács által a megfelelő időben kitöltendő!)

S. P.

Takarodó

Gerő Sándor rajza



Az egyetlen hely Budapesten, ahol este kilenckor aludni mennek...

A Trizsi iskola panasza

Iskolánknak mellékhelyiségre van szüksége. Ehhez a nélkülözhetetlen létesítményhez már van 10 000 forintos költség-keretünk, de nincs típus-tervünk, amelyet az É. M. Dokumentációs Nyomtatványellátó Vállalattól (Budapest, Kossuth Lajos utca 17.) kellene megkapnunk.

A típus-terv elküldését május 5-i levelünkben kértük. Május 20-án expressz levélben sürgettük, majd június 1-én expressz ajánlott levélben már a vállalat vezetőjénél szorgalmaztuk.

Eredmény: se válasz, se típus-terv.

Legalább azt írná meg a vállalat, hogy mi a terve a mi típus-tervünkkel...

Váradi Ödön iskolaigazgató
Trizs

*

Solymárról utazom

A lépcsőzetes munkakezdés bevezetése óta az esztergomi vonaton nagy a tumultus. Jómagam Solymárról utazom a Gheorgiu Dej Hajógyárban levő munkahelyemre. Azzal a vonattal járok, amely reggelenként másodiknak érkezik be a Nyugati pályaudvarra. A szerelvény 6—7 kocsiból áll, de ez kevésnek bizonyul. Véleményem szerint legalább 10—11 személykocsira volna szükség. A nagy tumultus miatt az utasok egy részének gyakran csak a vonat lépcsőjén jut hely. Hiába váltunk drágább jegyet, legtöbbször nem foglalhatjuk el a jegy árának megfelelő helyet.

Nagyobb szerelvényt kell beállítani, csak így lehet rendet teremteni az Esztergom—Solymár útvonalon.

Bartha Pál
Solymár, Madách u. 34.

*

Miért csak 37-es?

A nagy népszerűségnek örvendő, 94 forintos antilop körömcipők csak 37-es számig kaphatók a cipőboltokban. Mindazok a nők, akiknek ennél nagyobb lábuk van, hiába keresik fel Budapest összes cipőboltjait, mindenütt azt a választ hallják: „Csak 37-es számig van körömcipőnk.”

Miért nem gondolnak a gyárak a nagylábú nőkre is?

K. G.

*

Ludas Matyi postájából

Nemrégiben olvastam a Ludas Matyiban egyik olvasójuk levelét, amelyben arról panaszkodik, hogy a parádi vízből eltűnt a büdösség. Boldog pesti ember! Neki csak a büdösség hiányzik a parádiból. Nálunk, Miskolcon viszont a parádi víz tűnt el bűzöstül, mindenestül. Jó lenne nekünk már büdösség nélkül is, csak lenne.

Kapcsos Sándorné
Miskolc, Dayka G. u.

A „Különös életveszély” című panaszoslevélben említett életveszélyes figyelmeztető táblákat kőleválások miatt kellett elhelyezni. A kőleválások ellen ideiglenes védőt kell létesíteni, eddig azonban hol a faanyag, hol a kivitelező hiányzott. Közben sikerült a faanyagot biztosítani és kijelölték a kivitelezőt is. A munka június elején megkezdődik és körülbelül egymásfél hónap alatt befejeződik.

Közl. és Postaügyi Min.
Kunert Ferenc
szakoszt. vez.

A „Nálunk drágább a muzsikaszó” című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy Debrecenben csak hangszerjavító kisiparosok vannak, akikre a zenekarok tagjai nem merik rábízni drága hangszereiket. Az itteni kisiparosok ugyanis főleg vonóshangszerek javításával foglalkoznak. Osztályunk most tárgyal egy hangszerjavító részleg, vagy a Budapesti Hangszerkészítő és Javító KTSZ fiókjának létesítéséről.

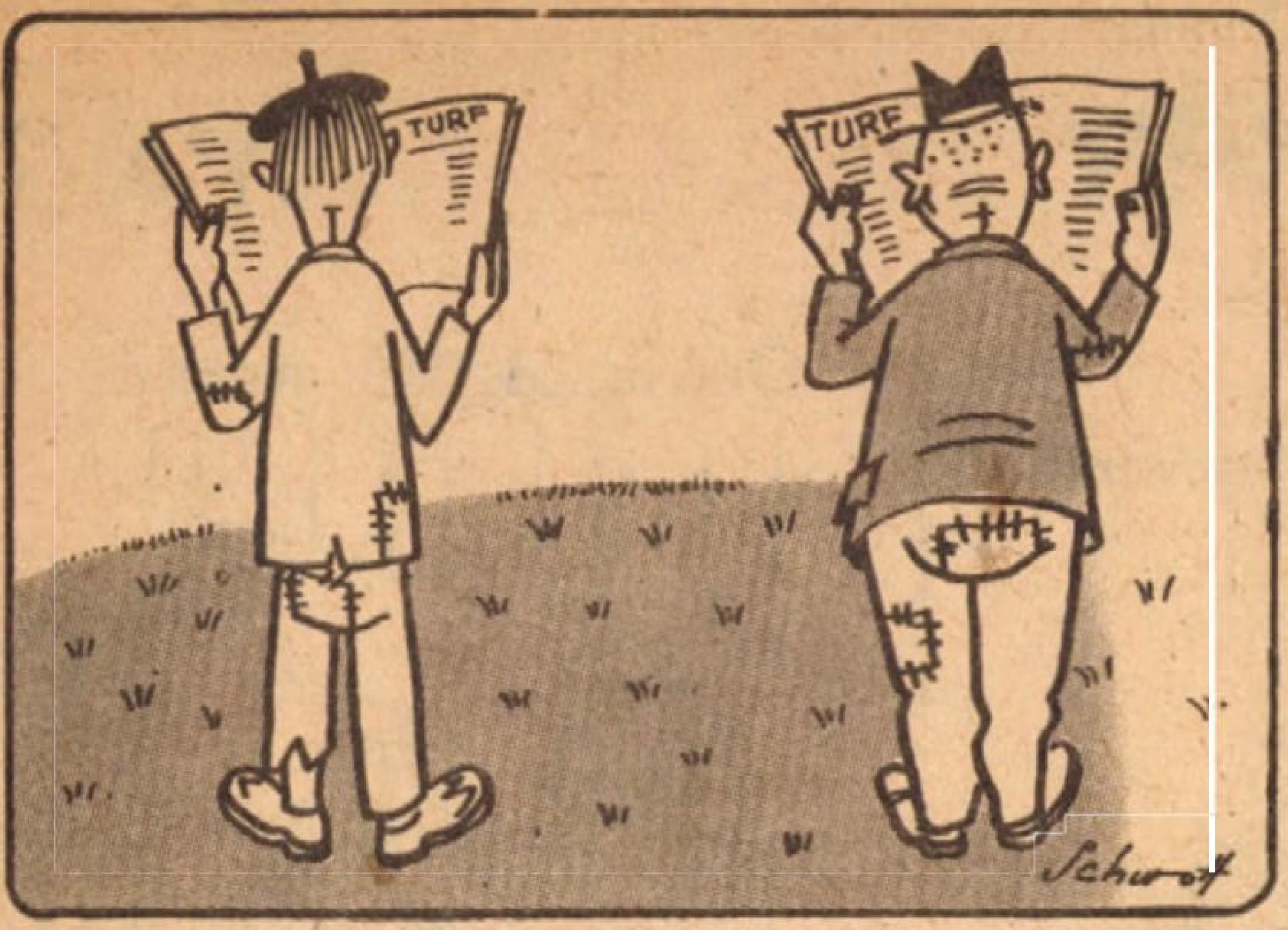
Debrecen Város Tan. VB
Ipari Osztálya

Alsószoknya a divat



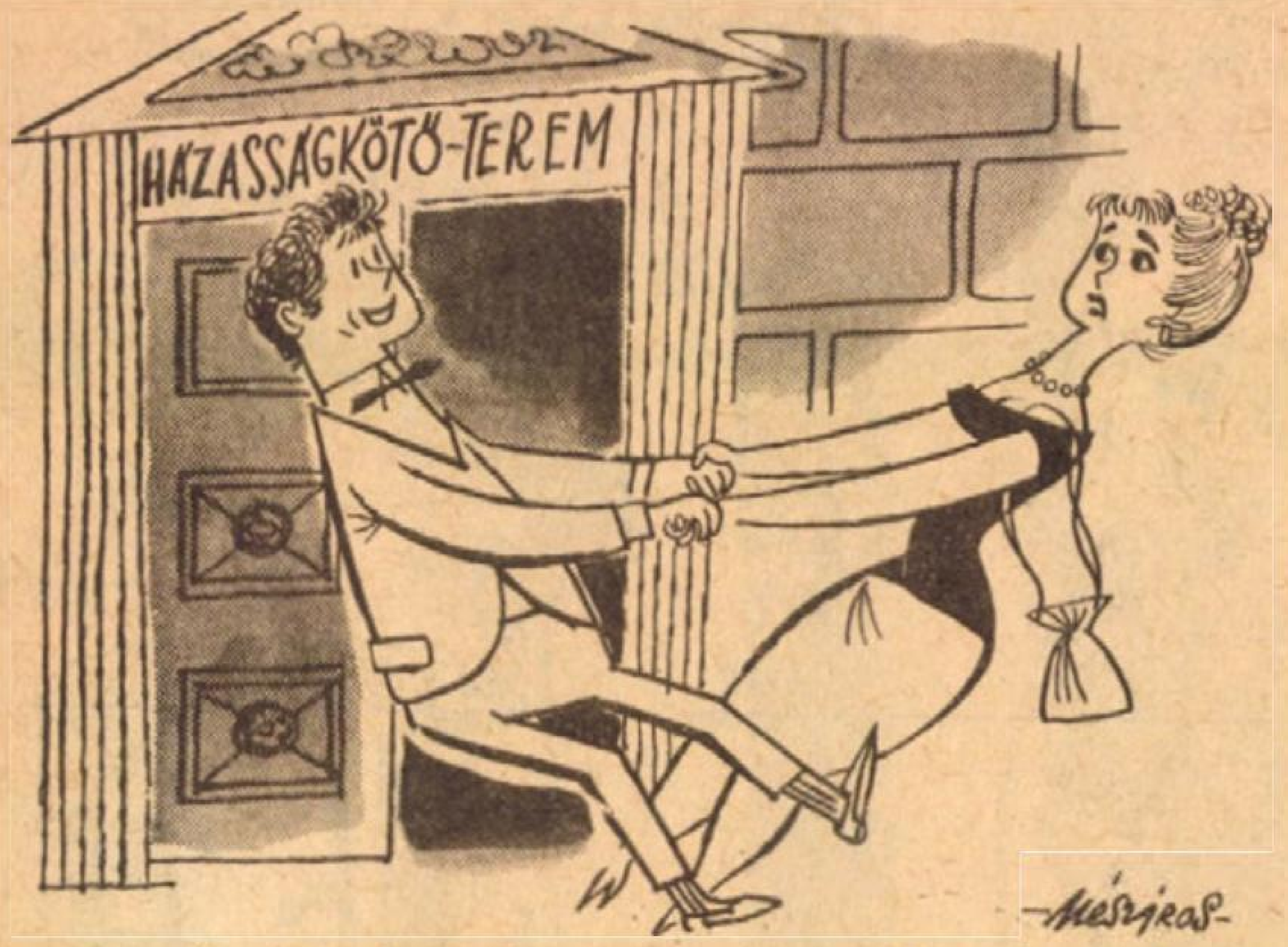
Lóversenyeredmények

Schwott Lajos rajza



A világ nyolcadik csodája

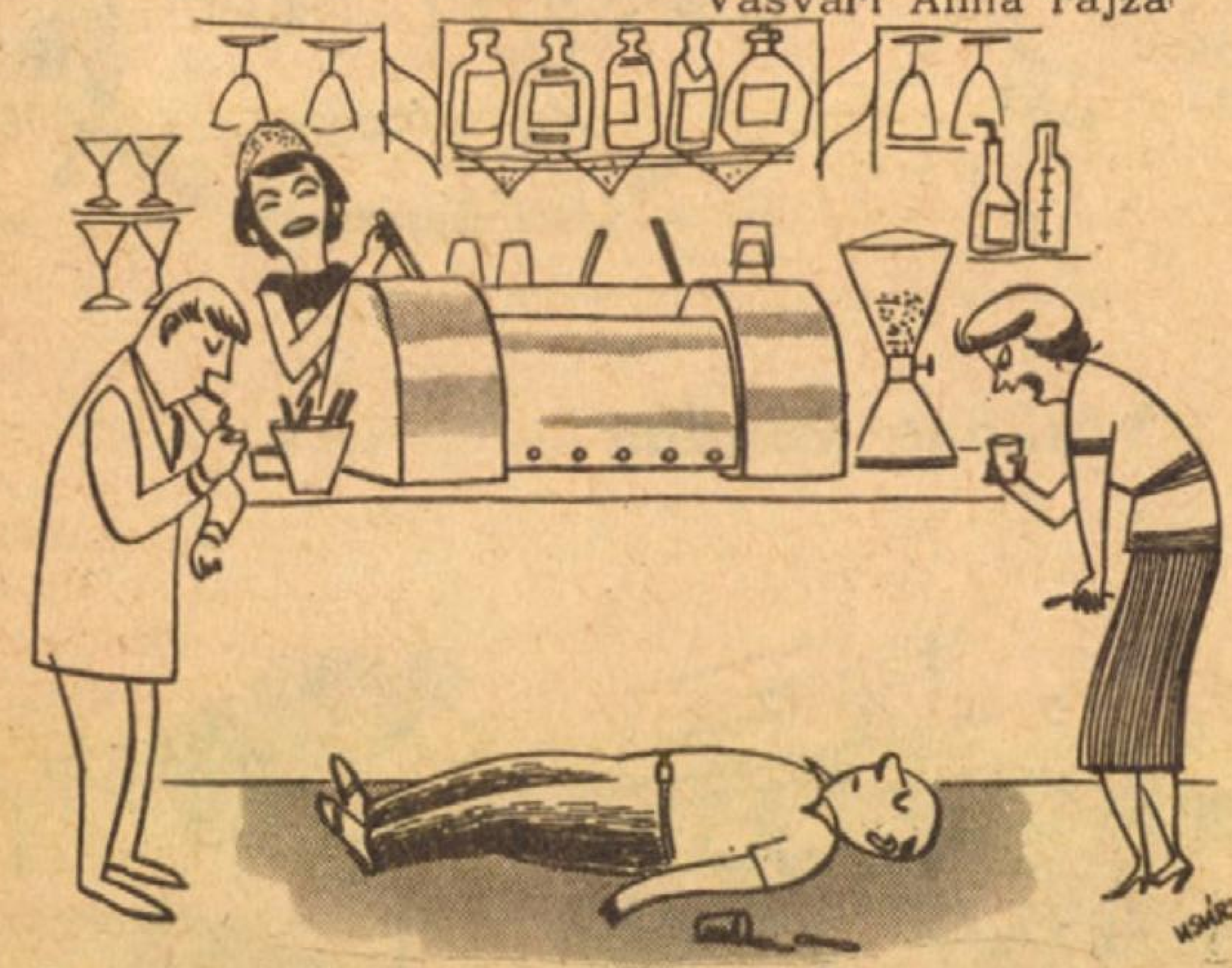
Mészáros András rajza



– Na de Pista! Csak egy vacsoráról volt szó!

Egy pesti presszóban

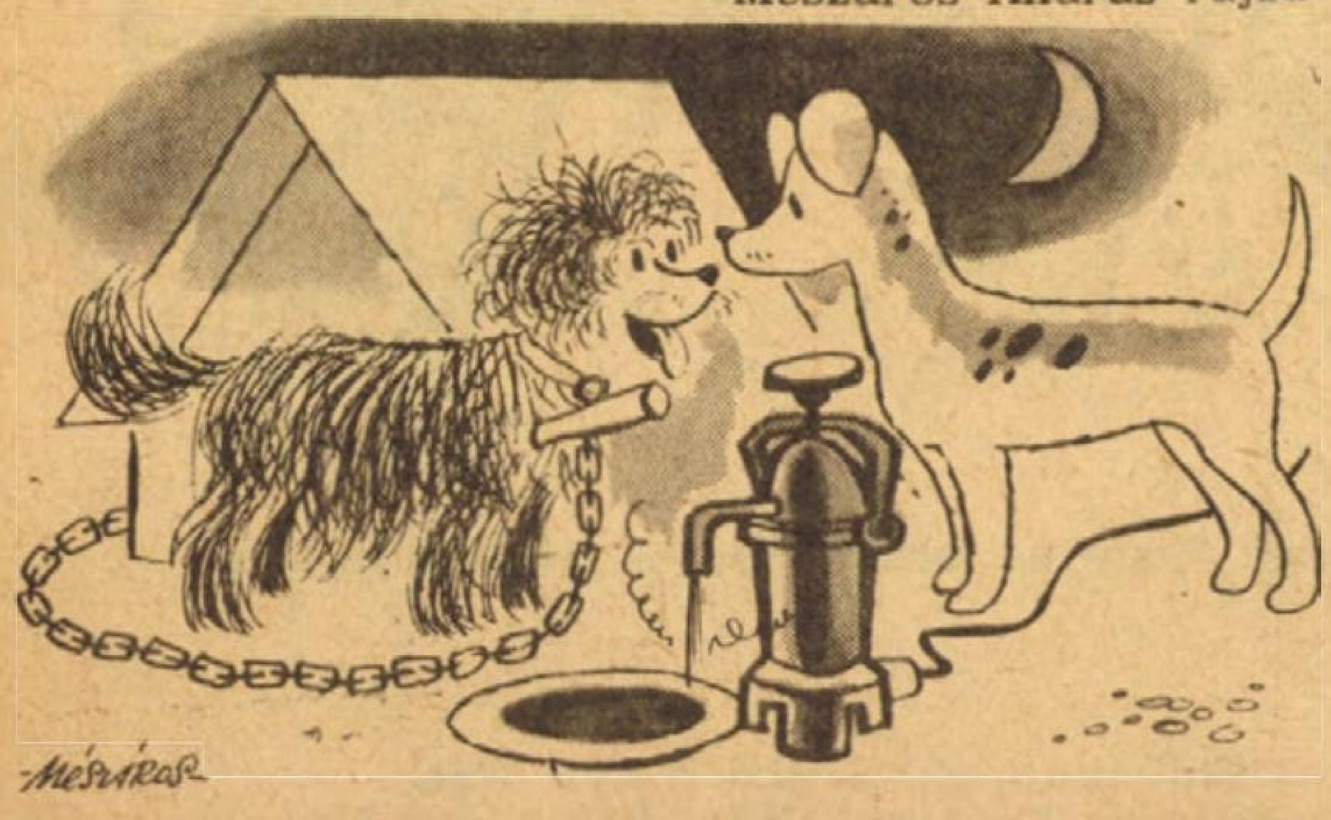
Vasvári Anna rajza



– Szentisten! Ilyen erős a kávéjuk?
– Nem. Ilyen rossz.

Már ők is...

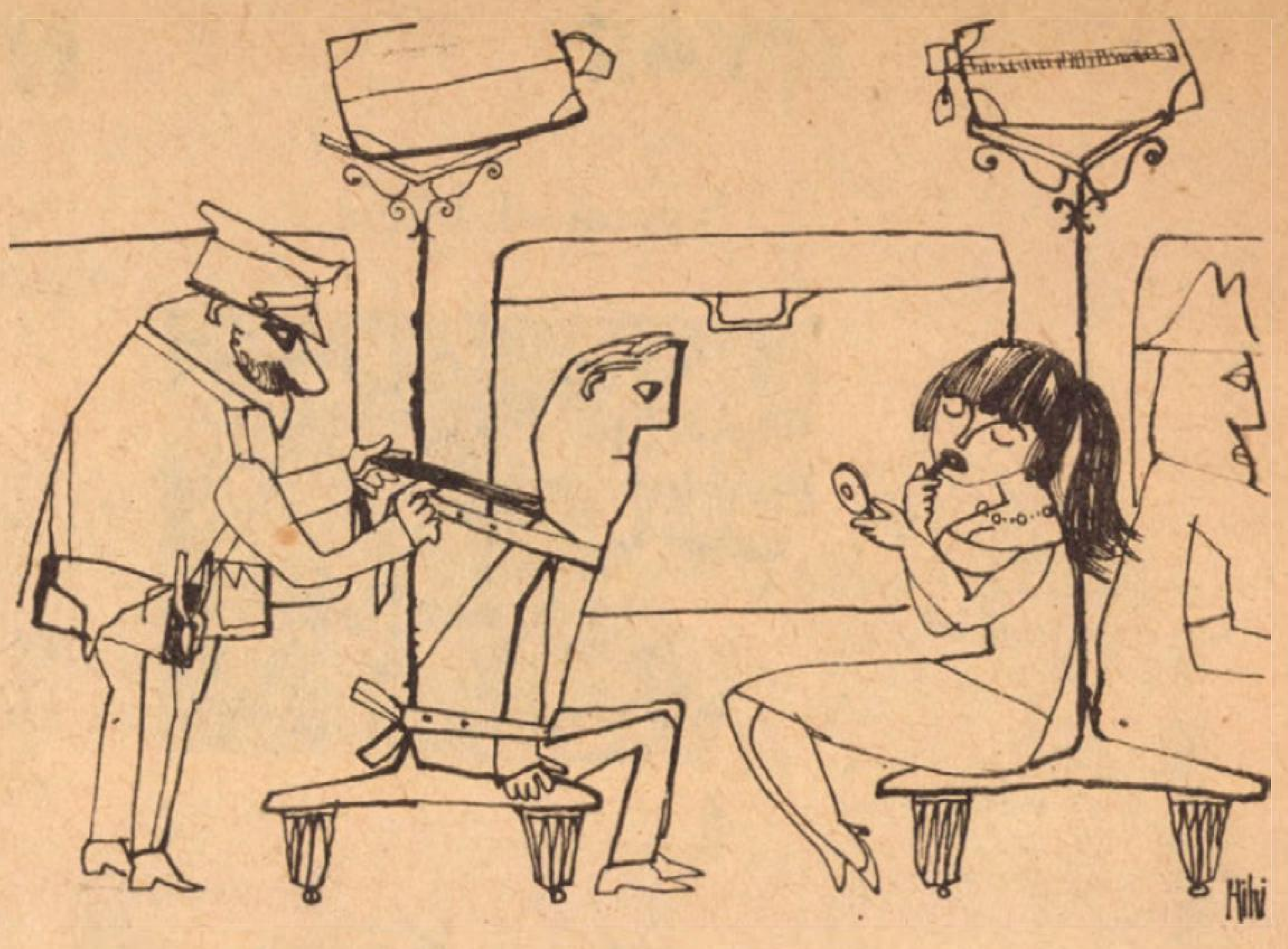
Mészáros András rajza



— Esténként meg kell innom egy duplát, különben elalszom...

Alagút előtt...

Hegedűs István rajza



Francia sanzon

A napokban, élnivágyás céljából, elvetődtem egy műsoros szórakozóhelyre, hogy dupla fekete mellett dorbézoljam el pénzecskémet. A műsor fénypontja — kellő mennyiségű reflektor megvilágításában — Zsák Bimbike, az ünnepelt dizőz volt, aki francia sanzonokat énekelt. A sanzonok szépek és meghatóak voltak, hamisítatlan párizsi hangulatot és levegőt árasztottak, volt bennük kis Yvette, nagy Pierre, Szajna-híd, kopott hotelszoba, egyszóval minden kellék a helyén volt. Csupán az volt elgondolkoztató, hogy az eredeti párizsi sanzon szerzői közül az egyik derék gallust Fegyverneki Tasnak, a másik még derekabb gallust Szepezdi Hubának hívták.

Miért van az, hogy a pesti szerzők szép fővárosunk, a mi életünk megéneklése helyett minduntalan Párizsról dalolnak? Olyan járatosak a francia főváros életében, mintha naponta turkálnának unottan a Szajna-parti antikváriusok könyvei között, az Eiffel-toronyra már fel sem pillantanak és egykedvűen csipkednék a midinettek azon részeit, amelyet a mon Dieu is csipkedésre teremtett. Objektivitásukat nem zavarja, hogy sosem jártak Párizsban, lehetőleg könyvet sem olvastak róla, nehogy ez befolyásolja őket írás közben.

Dehát, ha a magyar szerzők rendszeresen Párizsról dalolnak, ki ír majd a pesti életről? Milyen szerencse, hogy félig-meddig még aznap este megoldódott ez a probléma. A rádióban hallottam egy bájos, hamisítatlan dalt, amely Pestről szólt. A Margitsziget szépségéről, az óbudai kiskocsmák hangulatáról. Csak az a baj, hogy e pesti dal a párizsi rádióban hangzott el, franciául...

Tardos Péter

A humor könyvéből

Karinthy Frigyest gyakran felkereste kávéházi asztalánál egy ágról szakadt versfaragó. A szutykos legény hol zsíros papirosokra kent verseket hozott, hol tanácsokat kért, de pengőkre gondolt. Az író nagyon únta már a rosszillatú fűzfapoétát és egyre lesújtóbb kritikával adta vissza verseit. A boglyas fiatalember végre ráeszmélt, hogy itt nem terem számára babér és egy napon búcsúzkodni kezdett:

— Látom — mondta, — hogy Pesten nem boldogulok, mert a klikk nagyon összetart. Vidékre megyek, ott megértőbb a közönség. De ön jó volt hozzám, megtiszteltetésnek venném, ha valami maradandó emléket adna nekem.

Karinthy másnapra rendelte magához s akkor átnyújtott neki egy darab — pipereszappant.



NYÁR · NYÁR · NYÁR · NYÁR · NYÁR · NYÁR

Nyaralási börze

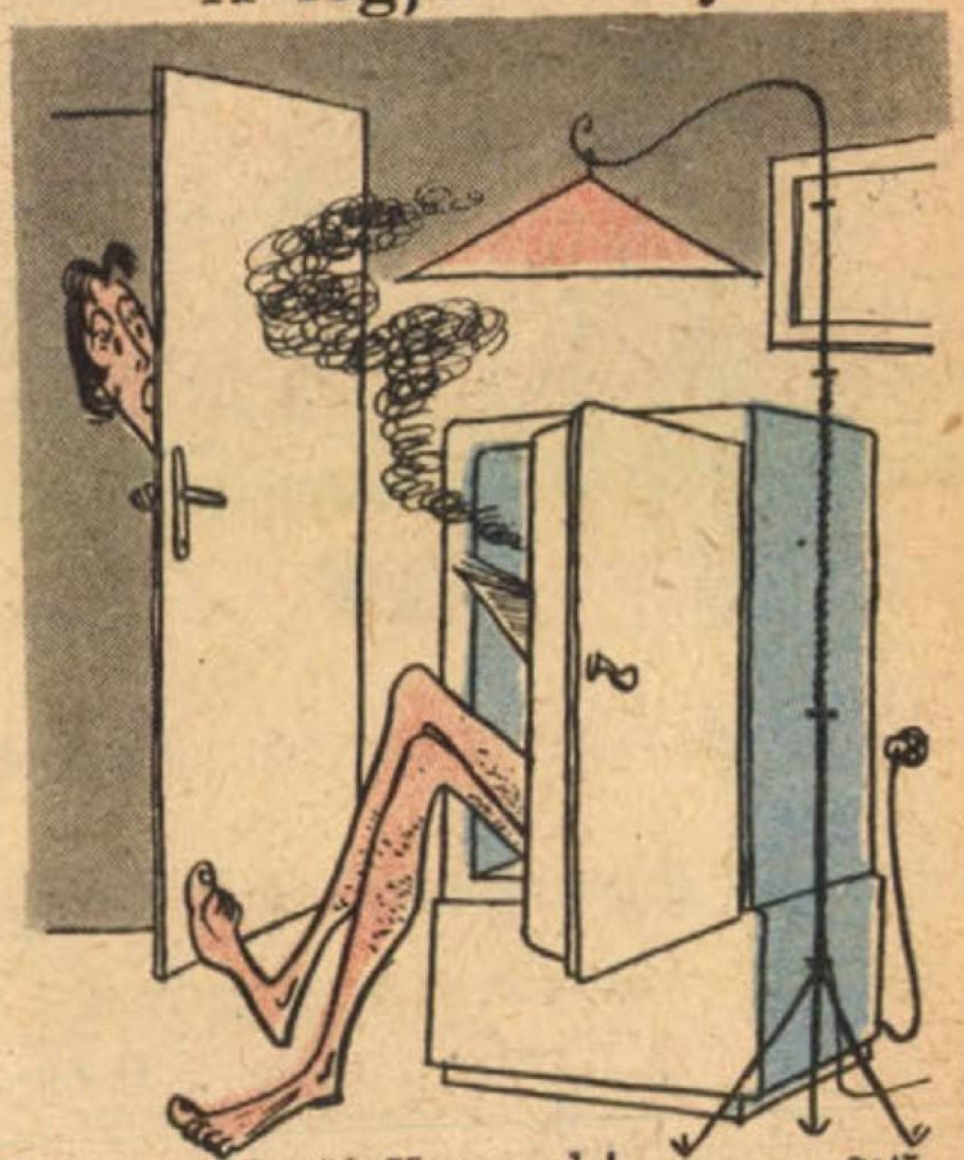
Vasvári Anna rajza



Önkiszolgáló strand

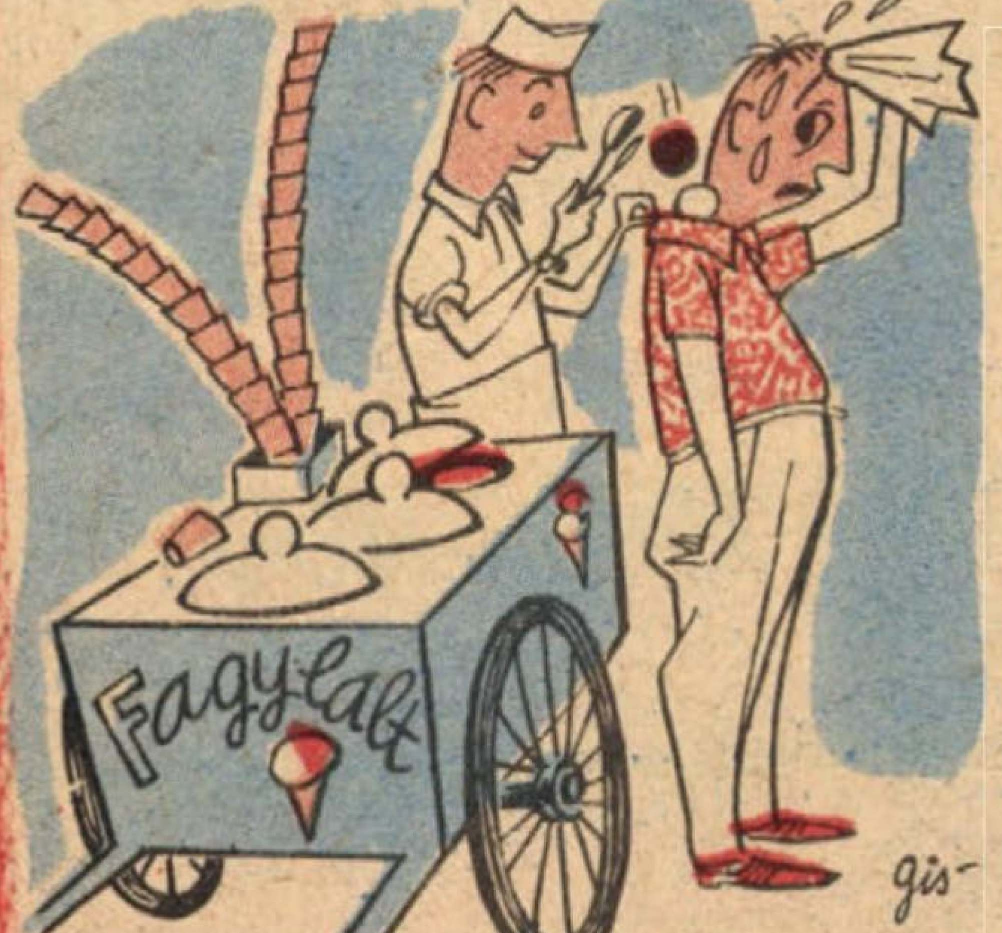


A legjobb hely



– Jenő! Keresnek!

A kényes vevő



– Eper? Hogy utálom!

Váratlan vendég



– Esküszöm, anyukám, hogy ez benne van a teljes ellátásban!

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Előállítja: Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.